

БОРБА®

През 1966 г. Негово Величество царь Симеонъ II бѣ поканенъ и гостува въ САЩ на Българския националенъ фронтъ, Инк.

Негово Величество (въ срѣдата) всрѣдъ членове на БНФ, Инк.,
между които (отлѣво надѣсно) д-ръ Г. Паприковъ, дипл. инж. Г. Лазаровъ,
дипл. инж. Ал. Дърводѣлски

Сурово наказание и порицание или паметници за терориститѣ и тѣхнитѣ вдѣхновители

Днесъ отново на дневенъ редъ предъ обществото се поставя въпросътъ за тероризма, неговитѣ вдѣхновители и изпълнители. Явление, което травматизира народитѣ. Явление, което руши материални и духовни ценности, резултатитѣ отъ което сж погубване на хиляди невинни човѣшки живота. Борбата срещу тероризма е въпросъ на честъ и дългъ както въ глобаленъ, така и в персоналенъ планъ. Тя е жестока, тежка, непредсказуема и непредвидима, но справедлива по форма и по съдържание. Да не участвашъ въ тази борба, означава да бждешъ съучастникъ както на извършителитѣ, така и на тѣхнитѣ вдѣхновители. Тя не е актъ, тя е процесъ, затова и наредъ съ превантивната си дейность има за цель сурово да накаже тѣзи, чийто животъ е станалъ професия терористъ. Не би могло да бжде и иначе! Какво би станало, ако вдѣхновелитѣ и извършителитѣ на терористични актове не получатъ възмездие? Какво би станало, ако за извършенитѣ отъ тѣхъ престѣпления имъ издигнемъ паметници? Ако тѣхнитѣ имена носятъ градове (Димитровградъ) или индустриални и обществени обекти? Какъ би реагиралъ американскитъ народъ, ако нѣкой градъ би носилъ името Бинъ Ладенъ? А рускитъ народъ, ако за московската трагедия на терориститѣ се издигне паметникъ? Едва ли отговорътъ може да бжде многозначенъ. Едва ли народъ, самоуважаващъ се, би допусналъ това. Едва ли национално отговорна власть би допуснала това. Едва ли в нѣкоя страна би се случило това освенъ въ България. Защо давате за примеръ България, би запиталъ нѣкой наивникъ? Въ подробности нѣма да се впускаме! Ще кажемъ само: А Юнионъ клубъ? А Храмътъ “Света Недѣля”? А грабежитѣ и палежитѣ на общини, кметства? А мандритѣ? А Арабаконакъ? А персоналнитѣ убийства – и още, и още. Да не споменаваме терористичнитѣ актове следъ освобождаването ни отъ свободата на 9 септември 1944 г.

Тринадесетъ години следъ козметичната промѣна на 10 ноември 1989 г., когато ужъ възстановихме правовия редъ въ България, когато ужъ всѣки трѣбваше да носи отговорность за извършеното отъ него или за извършеното отъ други престѣпление (терористично), но вдѣхновено отъ него, за съжаление още сжществуватъ градове, които носятъ имената на вдѣхновители на терористични актове. Още се правятъ опити да бждатъ възстановени паметницитѣ имъ, издигнати отъ себеподобнитѣ имъ. Още улици и мѣстности носятъ тѣхнитѣ имена, което ни най-малко не смущава съвеститѣ на управляващитѣ. Но народътъ помни и ще имъ напомня за това дотогава, докогато у тѣхъ не заговори чувството за гражданска отговорность, за вина предъ поколѣнтията, за “примѣра за подражание”, който имъ оставятъ.

Това ние никога не ще забравимъ!

И никому не ще простимъ!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 52, брой 2

Книжка сто четирисестъ и шеста

Мартъ 2003

**Архивитъ
са живи**

Безъ законность нѣма държавность!

Българскиятъ националенъ фронтъ, Инк. е въ борба за демократична, национална, правова и социална българска държава, изградена на принципи, отговарящи на съвременитѣ свѣтловни стандарти, съобразени съ геополитическото положение на Родината ни и наследената отъ вѣкове народопсихология. Изхождайки отъ историческия опитъ, че *най-благоденстващи сж онези страни и народи, които сж създали най-добри ЗАКОНИ и сж ги охранили съ строги санкции, гарантиращи тѣхното изпълнение*, на първо мѣсто за успѣшенъ преходъ, Българскиятъ националенъ фронтъ (БНФ) поставя безусловното спазване на съществуващитѣ закони и създаване на нови, отговарящи на изискванията и нуждитѣ на момента. Безъ ясни позиции по отношение спазване на правовия редъ (установенитѣ правила за поведение) и **санкционирание на нарушаващитѣ ги членове на обществото, държавността се поставя пред една огромна въпросителна, която, нерешена, води до непредсказуеми последици**. Една от тѣхъ, а може би и основната, е мотивиращото се чувство у нарушителитѣ за безнаказано или по-точно несанкционирание при бждещото имъ нарушаване. Показателно въ това отношение, безъ изключение, е отношението на правителствата следъ 10 ноември 1989 г., които не потърсиха отговорность за беззаконията, извършвани въ продължение на 45 години, отъ комунистическата власт въ България. Ако днесъ сме свидетели на ескалираща корупция, стопанска престъпность и такава срещу

личността (самоуправства и възстановяване на "права" извънъ предвиденитѣ отъ закона начини), то това определено се дължи на отношението на властващитѣ, за което по-горе говорихме. ДА, ние пледираме и се боримъ да внушимъ на правителствата следъ 10 ноември 1989 г., че ненаказване на престѣпницитѣ, виновни за смъртта на стотици хиляди български граждани, станали жертва на беззаконията презъ време на 45-годишното комунистическо управление въ България, ще бжде прецедентъ за извършване на нови престѣпления, но тѣ не пожелаха да се вслушатъ въ нашитѣ аргументи. ДА, ние пледираме и се боримъ да бждатъ наказани виновницитѣ за откраднатитѣ милиарди долари отъ българската държава презъ последнитѣ години отъ административната комунистическа власт и съ нейно съдействие непотърсени и до днесъ, но нашитѣ искания се отминаватъ въ движение. Защо? Ако беззаконието е цената на националното помирение, позволете ни, господа управници, да ви кажемъ, че това съвсемъ не е пѣтьтъ за единството на нацията. А плодътъ на вашето мълчание съ отминаване на извършенитѣ отъ комунистическия служби стопански и финансови престѣпления е продължаващата днесъ стопанска и финансова престъпность. Ако е необходимо, отново ще ви известимъ съ отдавна известни, но може би позабравени отъ васъ факти. Ето ги:

Валутната комисия на Политбюро на ЦК на БКП решава на 25 септември 1980 г. да се отпусне кредитъ (забележете, ЦК на БКП реша-

ва, а правителството отпуща) **въ** размеръ на **102 милиона щатски долара** на НДР Алжиръ съ погасителенъ срокъ 10 години.

Да се отпусне **кредитъ от 25,2 млн. щ.г. на ОР Танзания** съ погасителенъ срокъ 12 години (за изграждане на обектът за производство на автомобилъ Калашниковъ).

Съ решение **216 отъ 30 декември 1983 г.** на Министерския съветъ се отпуща **безвъзмездно 5 хиляди тона пшеница – 750 000 лв. (750 000 щ.г.) 1 млн. лева за медикаменти.** Съ същото решение се **отлага плащането на 4,5 млн. щ.г., като кредитътъ се увеличава съ още 5 млн. щ.г.** и се отпуща **другъ кредитъ отъ 15 млн. щ.г.** на Република Никарагуа.

Съ решение на Политбюро на ЦК на БКП **отъ 25 септември 1980 г.** се отпуща **кредитътъ отъ 24 млн. щ.г. (24 валутни лева)** на НДР Йеменъ за покупка на специално имущество.

Съ решение **отъ 15 октомври 1984 г.** на бюрото на Министерския съветъ се отлагатъ плащания по падежъ на НДР Йеменъ. Съ същото решение се даватъ **безвъзмездно на Никарагуа стоки за 4,5 млн. щ.г.** и се предоставя **кредитътъ отъ 6,5 млн. щ.г.** съ решение **202 отъ 14 декември 1984 г.**

Съ решение **отъ 19 януари 1987 г.** се отсрочва плащане на Ангола за 1989-1990 г.

Съ решение **103 отъ 24 април 1987 г.** се отлагатъ всички плащания отъ страна на Никарагуа и се **увеличава кредитътъ съ 20 млн. щ.г.**

Съ решение **87 отъ 7 юни 1988 г.** се отсрочва плащане на **кредитътъ отъ 6 млн. щ.г.** и се отпуща **новъ кредитъ отъ 12 млн. щ.г.** на ОР Танзания.

Съ решение **67 отъ 19 април 1989 г.** непогасени, просрочени и неразсрочени кредити на НДР Мозамбикъ се **разсрочватъ съ 15 (петнадесетъ години).**

И като връхъ съ решение **191 отъ 21 декем-**

ври 1989 г. (един месецъ следъ 10 ноември 1989 г.) Т. Живковъ е вече сметъ отъ държавно управление, МС утвърждава спогодба за предоставяне на стокови и париченъ кредитъ на **Никарагуа.**

Не е необходимо питане иматъ ли отношението тѣзи кредити къмъ външния ни дългъ. Но ние питаме: **Има ли правителство следъ 10 ноември 1989 г.,** което да е потърсило погасяване на така партийно отпуснатитѣ кредити? Потърсена ли е персонална отговорностъ и основателностъ за отпускането имъ? И ако не – **защо?**

Къмъ днешната дата (януари 2003 г.) дължници по официално отпуснати държавни кредити на странитѣ отъ Третия свѣтъ сж:

Иракъ – 1,6 млрд. щ.г.

Либия – 400 млн. щ.г.

Никарагуа – 180 млн. щ.г.

Сирия – 80 млн. щ.г.

Мозамбикъ – 30 млн. щ.г.

Афганистанъ – 45 млн. щ.г.

Куба – 400 млн. преводни рубли

Въ това число не сж включени още може би толкова държавно гарантирани дългове на частни и държавни фирми, включително загранични дружества, като гъщерни фирми на престижни икономически обединения въ България, ръководени отъ хора на службите – прѣко свързани съ БКП. А кредитнитѣ милионери? А фиктивно сключенитѣ за смѣтка на държавата сделки? А Максвелъ? А Боби Бецъ? А Лукановъ? А фирмитѣ на МВР съ филиали въ страната и чужбина?

Всички изнесени данни не сж нови за управлявацитѣ завчера, вчера и днесъ, предъ което тѣ си затварятъ очитѣ. Тукъ следва нашето правдиво, точно отправено питане: **Защо? И Кога?** На тѣзи въпроси ние чакаме отговоръ вече 13 години отъ изредилитѣ се седемъ правителства. Искаме да вѣрваме, че е крайно време да го получимъ, за да има **законностъ, за да има държавностъ, за да има България.**

БОРБА

Критично

Дяanko Марков

Манипулация чрез премълчаване и забрава

*“В началото бе словото”
(Евангелист Йоан)*

Ролята на членоразделната реч, Слово то, за превръщане на “гвуногото без пера” (Платон) в мислещ човек, homo sapiens, е изтъквана многократно от философи, естествоведци, обществени дейци. Огромна част от информацията, която отделният човек получава в жизнения си път, идва чрез слово-

то. Постиженията на съвременната наука и техника са направили възможно придобиването на всестранна информация с необикновена скорост и в неограничен обем. **Намираме се в началото на информационна революция и изграждане на информационна цивилизация, идваща на смяна на аграрните и индус-**

триални цивилизации от предшестващите векове и хилядолетия.

Възможностите, които се откриват за хората и институциите, които владеят или контролират най-мощните производители и разпространители на информация, крият обаче и сериозна опасност: информационната цивилизация да се изроди в информационен – духовен и материален – тоталитаризъм. Впрочем белезите на такъв

“изродителен процес”

вече са налице. Особено у нас. Малка утеха е, че подобни процеси са в ход и в много други страни.

Ще отминем “изродителното” влияние на манипулацията, която средствата за масова информация (радио, телевизия, преса) упражняват над хората в чисто духовен план – естетически, морален, ценностно-позиционен. **Спираме се на информационната манипулация в политическо отношение.** Тук информационните средства са в стихията си. **Манипулацията на общественото мнение се осъществява в най-голяма степен чрез всекидневния информационен поток** – онова, което се казва и внушава на хората. **Но в немалка степен и може би по-опасна,** защото не е пряко осезаема, **е манипулацията чрез премълчаване,** чрез булото на забравата, което медиите магьоснически хвърлят над истините, които не трябва да стигнат до хората. Всекидневно масмедийите (особено печатът) заливат българското гражданство с кални информационни потоци, но едновременно с това култивират в обществото съзнание, упорито и системно, историческа и политическа амнезия – забравата на всичко онова, което манипулаторите искат да бъде забравено.

Този “изродителен процес” не е от вчера. Три поколения българи бяха манипулирани чрез мощните средства за информация на тоталната комунистическа власт в лъжа и в премълчана, дори забранена истина. Последниците на тази полувековна епоха на гнет и заблуда ще тегнат десетилетия и занаягед. Защото надеждата, че с утвърждаването на демократичен ред у нас свободното слово ще стигне до всеки гражданин и бързо ще доведе общественото съзнание до оценъчни позиции и действия в посока на Истина и Справедли-

вост, се оказа илюзорна. **Комунистическата “перестройка” към демокрация поради огромното си преимущество** – финансов и кадрови монопол над средствата за масова информация – можа по време на прословутия “преход” да осигури за своята обиграна **номенклатура почти стопроцентно владееене на тия средства.** Малцината идеалисти бегунци, които започнаха и продължават да водят борба срещу

лъжовната информация

срещу стената на мълчанието, зградена половин век над Истината, се оказаха в положението на воини, които с копия и стрели воюват срещу ракетната артилерия на противника. **Така стената на мълчанието, която комунистите издигнаха в заслон на чудовищните си злодеяния,** с катастрофални последици за българската нация и държава, **бе съхранена и в условията на утвърждаваща се демокрация.** Спорадично възникващите пробиви биваха мигновено запълвани с комунистически мъглявости от рода на “кръгли маси”, “консенсуси” и “нежни революции” – изобретения на прословутите “отдели” и “служби” на октопода ДС.

Така из ден в ден “демократичните” медии пълнят главите на “електората” със “съдебноосни” проблеми, като например колко български проститутки се подвизават по улиците на Милано или Борго, какви са тоалетите, бюстове и “уикендите” на манекенки, гейове и палачовци, а зад стената на мълчанието остават трагични истини, които вещаят деградация и угасване на нацията и държавата ни.

Само бегъл поглед отвъд стената на забравата:

От есента на 1944 г. почти до наши дни комунистическата партия извърши физически, социален и духовен геноцид над своя народ:

– **Десетки хиляди бяха избити с присъди на зловещия “народен съд” и като “безследно изчезнали”** – цинична формулировка за избитите без съд и присъда, изобретена от комунистическата “юриспруденция” за прикриване на масовите престъпления. Сякаш България бе някаква космическа “черна дупка”, в която хората изчезват безвъзвратно. И ни-

то едно демократично правителство не привлече злодеите към отговорност, обяснявайки това с принципа за давността, забравяйки че международно-правната норма изрично постановява: “Давност не тече за престъпления срещу човечността!” Не принудиха убийците да посочат поне лобните места на жертвите си. А българската демокрация продължава да тъпче по безкръстните гробове из цялата ни земя.

– **Родолюбивата българска младеж бе осъдена и обречена.** Доблестната младост се наказваше със смърт или пречупване в стегалата на репресивните институции. Хиляди млади оставаха заг решетките и телените заграждения на затвори и лагери във възрастта, когато младежта създава семейства, отглежда деца, радва се на живота и твори. Последниците от тази национална демографска трагедия още дълги години ще тегнат върху бъдещето на нацията ни.

– **Истинското родолюбие в действие, национализмът, бе обявен за престъпление.** Патриот, родолюбец бе само онзи, който “люби” великия СССР – “нужен на народа ни като слънцето и въздуха за всяко живо същество”. Подобен робски лозунг, връх на роодоотстъпничеството, не е издиган нигде по света. Като закъснял отглас от това време и днешните политически лидери, блуждаещи като обществени астероиди от крайно лявото до крайно дясното пространство, се надпреварват да клеймят национализма “на всички ладове”, а антикомунизма обявяват за отживелица. И няма кой да им каже, че българският национализъм, волята за принадлежност и за свободно духовно и материално творчество на исторически формиралата се общност е, която спаси националната едностъщност на народа ни въпреки седемте века под чужд гнет и робство.

– **Хилядолетният български земеделски стопанин бе превърнат в безимотен пролетарий** за изграждане на безполезна промишленост. Затуй днес, когато земята се връща на хората, стопани няма и тя минава в ръцете на спекуланти, пирамидални милионери и, вече със закон – на чужденци.

– **Престижните национални институции – в руини.** Училището, образованието – посечено откъм национално-възпитателен

момент. Войската ни, хилядолетна национална гордост, тласкана от една към друга интернационална система за сигурност, едва успява да съхрани цо-годе националния си облик. Православната ни църква – окаяница! Комунистическият режим превръщаше духовните пастири в доносници на ДС: кое семейство кръщава децата си, кои млади се венчават църковно, кой прави Богоявленски водосвет в дома си. А днес полковник Максим с мълчаливото допустителство на висшия клир и с благословията на московския Алексей и “вселенските” фанариоти, ликвидират самостоятелността на православната ни църква, извоювана в самоотвержена борба на възрожденските ни духовни водачи при тежките условия на османско иго. **За този патриаршески акт има само едно определение: национално предателство.**

– **Криминализиране на българското общество.** Последица е от криминализирането на властвалата половин век комунистическа партия. Процес, който започва още от двайсетте години на миналия век. С необикновено

пагубни последици

за народопсихологическото състояние на млада България: икономически абсолютно неизгодно е днес да си почтен. Разрухата е непоправима. Безперспективна е каквато и да е реализация на дарби, образованост и работоспособност у нас. И младостта на България губи мотивация и воля за принадлежност към общността. А това неизбежно вечае угасване на нацията и държава.

И все пак никоя битка не е загубена, докато съществува воля за борба.

В студената зора на демократичната промяна оцелелите от полувековния гнет и мрак излязоха “с копия и стрели” срещу “оръдията” на мракобесните и алчни властелини. Ако днес поне част от млада България ги последва в битката срещу стената на мълчанието и забравата, за възкресяване на националното самочувствие; за никому “некадяща тамян” служба на Истината и Справедливостта; за България – тогава

ЩЕ ПОБЕДИМ!

Защото има оръжие по-силно от лъжата – ИСТИНАТА.

С него ще победим!

Защото работиха за България и за българския народ

На 1 февруари 1945 г. в зала 15 на Съдебната палата в София Първи върховен състав на противоконституционно назначения "народен съд" издаде смъртни присъди на български държавници и политически дейци, взели участие в управлението на България преди 9 септември 1944 г.

РЕГЕНТИ: Кирил, княз Преславски, проф. Богдан Филов, ген.-лейт. Никола Михов.

МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛИ: Добри Божилов и Иван Багрянов.

МИНИСТРИ: Димитър Шишманов, Първан Драганов, Петър Габровски, Дочо Христов, проф. Александър Станишев, ген.-лейт. Теодоси Даскалов, ген.-лейт. Руси Хр. Русев, д-р Иван Горанов, инж. Христо Петров, о.з. полковник Борис Колчев, Васил Митак, Константин Партов, д-р Александър Сталийски, проф. Славчо Загорев, д-р Иван Вазов, Никола Захариев, Христо Василев, Димитър Кушев, д-р Иван Бешков, Руси Ст. Русев, проф. Богдан Йотов, Димитър Василев, и конфискационни присъди на починалите Славейко Василев (самоубил се в Белово), Иван Попов (самоубил се) и починалия в Швейцария д-р Васил Радославов.

– **СЪВЕТНИЦИ НА ЦАРЯ И ЦАРСКАТА СВИТА:** Павел Груев, Светослав Поменов, ген.-лейт. Рафаил Жечев, Димитър Генчев, Георги Хаджиев, Петър Костов.

– **ЦАРСКИ НЕОФИЦИАЛНИ СЪВЕТНИЦИ:** Йордан Севов, Любомир Лулчев.

В същия ден заседаващият в аулата на Софийския университет Втори върховен състав на "народния съд" издаде 67 смъртни присъди на народни представители, включително на председателите на XXV обикновено Народно събрание Никола Логофетов и Христо Калфов.

Още същата вечер, 1 февруари 1945 г., присъдите са били приведени в изпълнение. Екзекуцията е извършена в отдалечена част на софийските гробища. За масов гроб е послужила яма, издълбана от паднала самолетна бомба при бомбардировките на съюзниците (Англия, САЩ и СССР) над София.

Те бяха убити, защото през целия си държавнически и политически живот са работили само за България и за доброто на българския народ. Те бяха убити, защото запазиха от пожара на Втората световна война Родината си. Те бяха убити, защото заедно с Н. В. цар Борис III не допуснаха българските евреи да бъдат де-

портирани извън границите на България. Те бяха убити, защото България за тях беше по-скъпа отколкото комунистическа Русия и за това присъдите им бяха определени не в София, а продиктувани от Москва от българските родоотстъпници и глашатаи на Коминтерна Димитров и Коларов. Българската и световната история не са отбелязали такова варварско избиване на държавни и политически дейци.

Всяка година на 1 февруари потомците на загиналите от "народния съд" организират помен в тяхна памет. Тази година по инициатива на Българския национален фронт, Инк. към тях се присъединиха и завършилите военните на Негово Величество училища, Съюз "Истина" и Българският демократически форум. В софийския храм "Света София" бе отслужен молебен, на който присъства и про-

изнесе слово наместник-председателят на Светия Синод и Софийски митрополит Инокентий. Да почетат паметта на избитите от комунистите държавни и политически дейци бяха дошли народни представители от НДСВ и СДС – господата Валери Димитров, Димитър Ил. Димитров, Филип Димитров, Асен Агов, Лъчезар Тошев и други. Присъстваха и представители на БНФ – г-н Г. Спасов, на Съюз "Истина" – проф. д-р Георги Марков и г-н Дянко Марков, на Съюза на репресираните – г-дата Р. Мутафчиев и Кобиларов, на БДФ – проф. д-р Ст. Карастоянов, на СБНЛ – г-н П. Нешков, на Движение "6-и април" – Пловдив – г-н Жеко Жеков, на Съвета на патриотичните организации в България, представлявани от д-р Дориян Александров, на Българския антикомунистически съюз – г-н Ст. Бакърджиев, на Легия "Цар Симеон" – доц. Иван Йотов, на "Мати България" – д-р Петър Константинов, както и много други общественици, бивши и настоящи политически дейци, редактори на вестници, журналисти, потомци на убитите и граждани.

БНФ изпрати персонални покани до всички министри, включително и министър-председателя, да почетат паметта на елита на българската държавност преди комунистическата окупация на България на 9 септември 1944 г., убити от комунистите.

Ние изказваме изключителна благодарност на всички отзовали се на поканата ни, които с присъствието си високо заявиха **"НЕ НА ЗАБРАВАТА!"** Това повече никога в бъдеще да не се повтаря, за да има България.

БОРБА

Актуално

Велмира Стефанова

На 7 януари – Ивановден, най-възрастният български политик Иван Дочев, бивш водач на Националните легиони, навърши 97 години. Събитието съвпадна с дългоочакваната промоция на книгата “Интервюта с Иван Дочев” на авторите проф. Милен Куманов от Института по история към БАН и доц. Ивайло Петров от Шуменския университет “Епископ Константин Преславски”. В книгата се проследяват нови факти и събития от историята на страната до 9 септември 1944 г. на базата на спомените на видния шуменец. Иван Дочев разказва за срещите си и съвместната си дейност с големите български политици, управници и генерали от Балканската война до деветосептемврийския преврат през 1944 г. Книгата представлява широка панорама на политическия живот на страната.

вот на страната.

Промоцията на “Интервюта с Иван Дочев” събра в зала “Форум” на хотел “Шумен” известни шуменски историци, общественици и управници. Варненският и Великопреславски митрополит Кирил благослови първата част на изданието. Втората част на интервюта с най-възрастния жив български политик ще излезе след няколко месеца. Тя съдържа факти и оценки за политическия живот на страната от 9 септември 1944 г. до днес. По чаша шампанско за здравето на Иван Дочев вдигнаха гостите му. Книги с автограф ще получат лично премиерът Симеон Сакскобургготски, лидерите на СДС, НДСВ, ВМРО, Съюз “Свободни демократи”, както и групи политици и приятели на Иван Дочев от Шумен, страната и чужбина.

Иван Дочев: “Политиците трябва да поемат своята отговорност”

– Г-н Дочев, какви нови факти разкривате в интервюта на проф. Милен

Книгата “Интервюта с Иван Дочев” обогатява българската история

Най-възрастният политик в страната разкрива нови факти и събития

Кузманов и доц. Ивайло Петров?

– Аз съм написал няколко биографични книги, в които съм казал много неща. Проф. Милен Куманов и доц. Ивайло Петров ме убедиха, че една нова книга, написана под формата на интервюта, ще обогати българската история. И когато започнахме работа, аз наистина разбрах, че имам какво още да разкажа за събитията и личностите през времето от Балканската война до 9 септември 1944 г. Всъщност изданието е едно историческо изследване, тъй като успяхме да вникнем в същността на събитията и проблемите и да разкрием нови черти от характеристиките на видните политици тогава.

– За кои личности говорите?

– В книгата разказвам за около 50 видни българи – политици, управници, министри, общественици, генерали, регенти. Безспорно най-важната личност на времето е цар Борис, управлявал страната от 1918 г., когато се качва на престола, до смъртта му през август 1943 г. Мисля, че в интервюта има ценен исторически материал за цар Борис като един от най-големите български държавници. Той не се подчини на Хитлер, с когото поддържаеше някакви връзки, и не изпрати войски на Източния фронт, спаси и българските евреи от сигурна смърт. В книгата разказвам за събития, свързани с цар Фердинанд, Александър Цанков, Александър Стамболийски. Говоря за историята такава, каквато е била.

– Каква е оценката Ви за правителството на премиера Симеон Сакскобургготски, с когото поддържахте лични връзки като емигрант?

– Съвременният политически живот в страната е обект на втората част на интервюта. Аз не искам да разкривам моите оценки сега, защото книгата ще из-

МИЛЕН КУМАНОВ
ИВАЙЛО ПЕТРОВ

лезе от печат след няколко месеца, но цар Симеон, когото много уважавам, ще получи моята книга с автограф. Книги ще изпратя и на лидерите на политическите сили СДС, НДСВ, ВМРО, ССД и групи мои

приятели.

– Г-н Дочев, навършихте 97 години. Имате ли някакви планове?

– Препочитам да се оттегля от политическия живот поради моята възраст. Смятам, че всички политици трябва да са готови да поемат своята отговорност. Когато вече не можеш да поемеш отговорност, трябва да се оттеглиш. Но винаги съм готов с удоволствие да дам съвет на базата на моя богат житейски опит. Никогата няма да се откажа от нещо, което ще бъде полезно за моята родина.

Материалът е препечатан от в. "Шуменска зоря"

Книгата "Интервюта с Иван Дочев" може да се получи от Представителството на БНФ, Инк. в България: Гошо Петров Спасов – Белово 4470, ул. "Алабак" 21.

Тя съдържа 192 страници интервюта. Отделно 37 страници авторски пояснения във връзка с тях. Именен показалец и повече от 20 фамилни и лични снимки, свързани с живота на г-р Дочев.

Цената на книгата за България е 6 лева с включени пощенски разноски по изпращането и 8 щ.д. за чужбина, или евро, като в цената също са включени пощенските разноски.

Разсъждения за книгата

"Интервюта с Иван Дочев" и за авторите

На 7 януари т.г. при препълнена зала в хотел "Шумен" и в присъствието на административното и църковното представителство на града бе представена новоизлязлата книга "Интервю с Иван Дочев" с автори Милен Куманов – професор от Софийския университет, и Ивайло Петров от Шуменския университет. В действителност интервютата е водил само проф. Куманов. Ето какво казва той за себе си и за подбудите за провежданите интервюта (цитат от книгата): "Аз съм сътрудник на БАН в института по история. Занимавам се с нова българска история от Освобождението до Втората световна война. Това са моите научни интереси... Оттам е и мойт научен интерес към Съюза на българските национални легиони." А в предговора казва: "Като всеки гражданин на България и аз имам конституционното право да изповядвам едни или други идейни и политически възгледи. В СЛУЧАЯ ТЕ НЕ САМО СА РАЗЛИЧНИ, НО И ПРОТИВОПОЛОЖНИ НА Г-Н ИВАН ДОЧЕВ."

Но в същото време аз съм и историк и от тази гледна точка за мен е много важно да се срещна с още един от малкото оцелели в края на XX и началото на XXI век дейци, играли видна роля в политическия и обществен живот до и след 9 септември 1944 г. и да чуя лично от него какво той мисли за себе си и за своето време... По този начин ще удовлетвори не само своето любопитство към един инакомислещ от мен човек, колкото ще услуга на историческата наука, която проявява интерес към всякакви партии, организации и движения, независимо от тяхната идейна окраска... и към техните лидери и водачите им..."

Трябва да благодарим на проф. Куманов за откровеността му по отношение на идейно-политическата му ориентация и за вниманието му към Съюза на националните легиони; към основателя на съюза Д-Р ИВАН ДОЧЕВ и значимостта му в обществено-политическия живот на България. Как ще използва той тия интервюта за историческата цел, която си е поставил? Ще съумее ли да се пребори с политическата си ориентация и да представи обективен материал за историческата наука?

Формулировката на много от въпросите на г-н Куманов е такава, че изисква желанието от него отговор. Например (стр. 25): **"Как преценявате Букурещкия договор от 1918 г.?"** (Става въпрос за договора между Румъния и Германия, при който Румъния се отказва от цяла Добруджа, но германците въвеждат кондоминиум – съвместно управление в Северна Добруджа. – Интимната мисъл на професора е – германците са нелоялен съюзник. При доста задълбочен преглед на българската история от разглеждания период са зададени и много други подобни въпроси: **"Какви влияния от вътрешно и външно естество изпитва вашата организация?"** – т.е. външното влияние е безспорен факт (стр. 97). **"Защо не председател, не секретар, а водач – хитлеристко влияние?"** (стр. 103). **"Как реагира дворецът на убийството на ген. Луков?"** – германците засилват недоверието си към цар Борис (стр. 157). Тия и всички други въпроси будят съмнение и загриженост за това какви автори ще пишат българската история, особено за истината за Българските национални легиони и за техния основател д-р Иван Дочев. Радостно е, че той от висотата на многолетния си житейски опит е дал компетентни изчерпателни и убедителни отговори на всички поставени му въпроси.

Представянето на книгата стана на 7 януари – Ивановден – именния и рожден ден на д-р Дочев в личното му присъствие.

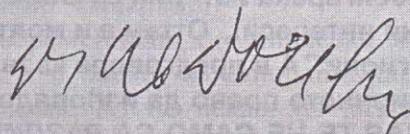
Книгата получи заслужен прием, а д-р Дочев – приветствия от официалните представители, отрупан с букети от живи цветя сред оваците на всички присъстващи.

Иван Хаджистоянов, Шумен

Благодарност и поздравление отъ д-ръ Иванъ Дочевъ

Драги съидейници, съмишленици, симпатизанти и приятели на нашия идеи,
Позволете ми и чрез нашето списание "Борба" да изкажа благодарността си на всички, които ме поздравиха за Рождество, Новата 2003 година, рождения и именния ми денъ. Азъ отъ своя страна поздравявамъ хилядитѣ мои съидейници въ и извънъ България, съмишленици, симпатизанти на нашата идея и приятели, като имъ пожелавамъ здраве, успѣхъ въ начинанията и въбра, непоколебима въбра въ бждещето на България.

Вашъ

Багряна Беланже,
Отава, Канада

За и противъ мондиализацията

Презъ последнитѣ 12 години изживѣхме промѣни и дори трусове. И тъй като България е частъ отъ свѣта, свѣтовнитѣ тенденции и промѣни сѣщо се отразяватъ у насъ въ положителенъ и отрицателенъ смисълъ.

Бурнитѣ вѣтрове на историята събориха берлинската стена и запратиха въ пропастъта утопията на комунизма. Отъ дветѣ свѣтовни империи – съветската и американската – остана само втората. Тя се възползва отъ ситуацията, за да наложи своята хегемония съ проекти, наречени “Неолиберализъмъ и мондиализация”. Чрезъ тѣхъ бѣ провъзгласенъ принципътъ за “пазарната икономика”. Въ името на златния телецъ. Създаде се една окултна свѣтовна властъ съ неизвестенъ никому центъръ, който мобилизира цяла армия отъ банкери, борсови агенти, финансови директори и лакоми капиталисти, които се налагатъ надъ законно избранитѣ правителства и застрашаватъ демократичната съществуваща система. А същевременно медиитѣ въ всички цивилизовани държави високо и постоянно говорятъ и пишатъ: “Въ името на демокрацията, за демокрацията, за правата на човѣка и прочие.” Провъзгласи се сѣщо принципътъ за приватизация, за да се минимизира ролята на държавата и заедно съ това да се даде право на неокapиталиста безконтролно да прави каквото си иска съ своитѣ служители.

Нѣма вече сигурностъ за работнитѣ мѣста: въ частнитѣ компании и предприятия могатъ да ти намаляватъ заплатата или да те уволняватъ безъ предупреждение. Синдикалнитѣ организации сѣ все по-безсилни да защитятъ служителитѣ си. Ако нѣкой тѣхенъ шефъ взема присърдце съдбата или кариерата на свой колега, получава предупреждение и често уволнение.

Въ Канада започнаха дебати – въ парламента и въ медиитѣ – за приватизацията на водата. Тѣй като тази държава притежава 30% отъ питейната вода на цѣлата планета, лидеритѣ на организацията Г 8 (групираща 8-тѣ най-богати държави) се опитватъ да убедятъ федералното правителство, че африканскитѣ държави иматъ голѣма нужда отъ вода и че Канада трѣбва “да дѣли своитѣ ресурси съ беднитѣ и нуждаещи се страни”.

Всѣщностъ нѣколко частни компании отъ Франция, Великобритания и САЩ се конкуриратъ около приватизацията и на канадската вода!

Преди 5 години дойде въ Монреалъ съпругата на покойния комендантъ Кусто и държа предъ телевизията пламенна речъ “за народитѣ, които жадуватъ за вода”, като същевременно изрази намѣрението си да се установи въ Канада, за да купува вода за тѣзи народи.

Неволно си спомнихъ за нашитѣ съседни гърците, на които Жанъ Виденовъ “продаде” голѣма частъ отъ водитѣ на рѣка Места само срещу голи обещания, а тѣхни политици въ Европейската общностъ упорито интригуватъ за затварянето на АЕЦ “Козлодуй”. Вѣроятно отъ благодарностъ за водата, която имъ подарихме, нали?

Не случайно медиитѣ, обзлужващи интереситѣ на радетелитѣ на мондиализацията, водятъ разрушителна кампания противъ “национализма и националната идентичностъ въ името на неолиберализма и пазарната икономика”.

Но не е ли нацията, която пази историческитѣ и културнитѣ традиции на единъ народъ, неговата люлка за демокрация и гарантъ за национална независимостъ? Тя е тази крепостъ срещу фаталнитѣ последици на мондиализацията.

Оказа се, че пагането на берлинската стена вмѣсто да освободи и подобри живота на народитѣ отъ бившитѣ социалистически страни, ги направи колонии на т.нар.

демократични западни гържави. Обедняването на тѣзи народи е показателно и прогресиращо, уви!

И тъй като според апологетитѣ на мондиализацията и “човѣкътѣ е стока за проданъ”, не случайно тъмно личности отъ тѣзи демокрации сж плъзнали въ Унгария, Румѣния, България и Украйна, за да купуватъ проститутки. Разбира се, не безъ участието на тѣхни дипломатически представители, както това стана ясно следъ телевизионни програми по TV 5.

Какво трѣбва да се направи? Какъ да запазимъ родната си култура, вѣковни традиции, морални ценности и национална идентичностъ? Трѣбва ли да приемаме “златния телецъ” за божество?

Тукъ много важна е ролята на гържавата. Само едно отговорно и суверенно правителство може да построи защитна стена срещу апетититѣ на ненаситнитѣ окултни милиардери, които се разпореждатъ съ икономиката на малкитѣ и по-слаби страни. Дългъ на управляващитѣ е да пазятъ националнитѣ интереси на родината си, както и националната сигурностъ на гражданитѣ си. Докога наркотрафиканти ще бродятъ безнаказано по училища, кафенета и градинки, за да продаватъ смъртна отрова на нашитѣ хубави младежи?

Но не е ли сжщо така важна отговорността на всѣки гражданинъ, родителъ и учителъ? Какъ може единъ родителъ – майка или баща – да оставя малолѣтнитѣ си гѣца да скитатъ нощемъ по дискотеки, игрални домове и зали за бинго – свѣрталища на престъпни и безпѣтни елементи? Какъ можехме ние, които бѣхме млади въ 60-тѣ години, да прекарваме дълги часове по библиотеки или въ сериозни разговори съ родители и учители, или да ходимъ на екскурзии по планинитѣ, на чистъ въздухъ? Без да пушимъ и безъ да се наливаме съ алкохолъ!

А защо българскитѣ жени – интелектуалки, вмѣсто да висятъ по кафенетата и да критикуватъ този или онзи политикъ, не си изчистятъ домоветѣ и балконитѣ отъ боклуци? Какъ може да се сложи редъ и чистота въ гържавата, ако всѣки не сложи редъ и чистота у дома и въ семейството?

Мисля си и за българскитѣ журналисти. Докога ще подгържатъ психозата съ клевети и обиди, че България е най-бедната и невъзможна за живѣене гържава? Кой имъ плаща, за да водятъ подобна разрушителна, аморална и антинационална кампания? Така ли пишеха Ботевъ и Раковски?

Имамъ възможностъ да чета пресата въ Канада, Франция и САЩ. Никжде журналистическиятъ езикъ и стилъ не е така злостенъ, злонамѣренъ и зловреденъ, както е въ българскитѣ ежедневници. Да не говоримъ за чуждитѣ думи, вулгаризми и безвкусни сарказми! Човѣкътѣ, българинътѣ не заслужава ли повече уважение и обичъ? Като личностъ и читателъ!

Ето, вече 12 години мнозинството отъ насъ живѣе въ несигурностъ, преходъ и лишения. Защо вмѣсто да си подадемъ ржка и да си помагаме, ние се критикуваме и търсимъ у другия само недостатѣци? Не е ли вече крайно време да се стегнемъ и да изградимъ човѣчно, българско общество въ името на България и нейните велики мъже – наши бащи и гѣди – гали живота си за родината и за насъ?

Да, време е!

Ние, които живѣемъ далечъ отъ родната земя, дълбоко вѣрваме въ нейното бждеще, обичаме нашия добѣръ, честенъ и трудолюбивъ народъ и уважаваме законно избраното ни правителство. За да изградимъ истинска демокрация, въ която правата на човѣка да не надвишаватъ правата на мнозинството, а човѣшкитѣ отношения да останатъ вѣрни на нашитѣ национални традиции: взаимопомощъ, християнски добродетели, любовъ къмъ ближния, уважение къмъ беднитѣ и страдащитѣ и любовъ къмъ Родината.

Йоцо Йоцов

Краят на една имперска амбиция

Денят 21 ноември 2002 г. ще остане паметен в най-новата ни история с получаването на покана за включването ни в НАТО, т.е. за приобщаването ни в семейството на цивилизованите държави в Европа и света!

По своето значение тази дата е съизмерима с националния празник 3 март, защото, ставайки редовни членове на Алианса, окончателно отива в небитието вековната имперска амбиция на една "братска" страна да бъдем превърнати в задунайска губерния или в 16-а република!

Членството в Алианса ще осигури суверенитета и престижа на страната, както на всички свободни държави по света, защото идеологическата "империя на злото" ни беше превърнала отпреди 50 години в жалък и безгласен сателит на комунистическата метрополия.

Интегрирайки се в евроатлантическите структури и усъвършенствайки законодателството си, ще нанесем съкрушителен удар на организираната престъпност, на мафиотските икономически групировки, които със заграбеното национално богатство се опитват (и успяват) да моделират и политическата инфраструктура в страната!...

Особено осезателно и смазващо ще бъде въздействието върху амбициите на мекеретата от

петата колона, които вече 124 години предаваха и продължават да предават националните интереси на руските имперски домогвания, благовидно прикривайки предателството си зад т.нар. русофилство! Всъщност любовта на България към народа на Русия, което е истинската стойност на русофилството, няма нищо общо с болните политически, партийни и личностни амбиции на тази жалка кохорта от "българи" с руско самосъзнание, купена и поддържана с цената на руското злато! Тези антибългари навремето извършиха детронация на княз Александър I и съсякоха най-големия ни държавник Стефан Стамболов! Техните потомци и наследници организираха септемврийския метеж през 1923 г., гнусния атентат в храма "Св. Неделя" през 1925 г. и разбиха българската държавност след 1944 г.

Членството в НАТО ще сложи край и на химерните амбиции на разни сдружения, съюзи, фондации и братства, ратувайки за "панславянско обединение" и "православно братство", които са другото лице на руската имперска политика.

Ако си послужим с думите на президента П. Стоянов, че "фабриката за илюзии вече не работи", то нейното пълно "закриване" ще бъде актът на подписване на окончателното ни членство в Алианса.

Роголюбие

Истина и морал

В памет на нашия съученик Мориц Анри Израел - загинал като офицер на Египетския фронт по време на войната през 1972 г.

Повод да напиша следните редове е изпитаното огорчение, породено от свалянето и подмяната на четирите възпоменателни плочи в т.нар. Българска гора в Израел в резултат на писмо, изпратено от група "патриоти" – акад. Благовест Сендов, проф. Велко Вълканов, Анжел Вагенщайн и др. Трудно ми е да коментирам антибългарския характер на въпросното писмо и авторите му, доказвали неведнъж своята сяпа привързаност към близо половинвековния тоталитарен период на "диктатура на пролетариата", "реален социализъм" и чл. 1 на "Тодор-Живковата конституция". Горещираните "патриоти" не са в

състояние да променят своя начин на мислене за разлика от своите над 750 хиляди бивши съпартийци, напуснали "славната" БКП, както не са способни да скъсат пълната си връв с онези опитни кукловоди, които бяха наричани "щит и меч" и "биещо сърце" на партията и "народната власт", защото историческата истина не може да бъде опровергана.

Дали гореизброените трима "рицари на справедливостта" са разчитали, че поизтрият лентата на националната ни памет е заличила техните "подвизи" в близкото и далечното минало?

Дали г-н академикът е разчитал, че ста-

рите асеновградчани са забравили изпратеното в началото на 50-те години сърцераздирателно писмо до "бащицата" Вълко Червенков, благосклонното отношение на изпратения проверяващ професор и някои други подробности?

Дали г-н Велко Вълканов си въобразява, че българската общественост и една съседна балканска държава са забравили романтичните му "подвизи" в лагерите на терористичната ПКК??

И накрая, но не на последно място, дали г-н Вагенщайн е забравил своето активно участие като доверен "филмов" геец в неспокояните опити да се изманипулират българската и световната общности за някакво мнимо хуманно отношение към арестуваните през 1947 г. водач на опозицията Никола Петков, който е бил жестоко пребит и по-късно екзекутиран?

Мотивиран бях допълнително от публикуваната на 10 август м.г. ксенофобска статия, разбира се, във в. "Дума", озаглавена "Спасяване или оцеляване на българските евреи" от г-н Бенжамен Ханне.

Известни на мен факти, трупани в продължение на повече от шест десетилетия, поради стечение на обстоятелствата ме задължават да споделя с читателите някои малко известни епизоди от събитията след 1940 г., свързани със съдбата на евреите в България и ролята на цар Борис III в акцията за спасяването им. Всъщност за какво става въпрос?

Още от детската си възраст имах контакт с децата на приятелите на баща ми – Илия Фридман и Исак Леви, които бяха от еврейски произход. С покойния художник Йони Левиев, брат на световноизвестния джазов пианист и композитор Милчо, седяхме на един чин в италианската забавачница, която се намираше зад Военния клуб на ул. "Иван Вазов" 4. Годината беше 1939.

През 1941 г. летувахме в Панагюрище, настанени в къщата на Стою Юруков. На стотина метра в посока към центъра на града в друга къща на същия Юруков беше настанено семейството на великолепния хасковски интернист г-р Моис Биджерано, който бе изселен от родния си град, но практикуваше професията си свободно! С двамата сина на г-р Биджерано – Соломон и Джеки, играехме всеки ден, ходехме на разходки из околностите на града, но не си спомням случай на прояви на расови, религиозни или каквито и да

е предрасъдъци. Жълти звезди още не се носеха. Д-р Биджерано стана популярен, когато спаси живота на селянин от Стрелча, ухапан от пепелянка на нивата. Най-напред откарват пострадалия в Панагюрската болница, където се оказва, че липсва противозмийски серум, и го отправят към Пазарджик. Някой посъветвал близките на болния, чието състояние видимо се влошавало, да го откарат при г-р Биджерано, който приема страдалеца и помолва минаващия в момента в автомобила си панагюрец Нестор Юруков, комуто дава необходимата рецепта, да замине за Пазарджик и да донесе спасителния серум. Отзивчивият Нестор отправва за Пазарджик, а докторът успява чрез нетрадиционни манипулации върху ухапаното място близо три часа да поддържа живота на клетия човек, докато Нестор се завърне с противоотровата. След края на войната семейство Биджерано се заселило в Пловдив.

През зимата на 1943 г. в дома ни на ул. "Св. Седмочисленици" 5 почти всеки ден на обяд се събираха трима приятели – Апостол Матронов, собственик на гърводелска работилница, ветеран от Първата световна война, чийто десен крак беше неподвижен в коляната става вследствие на рана от шrapнел, кварталният аптекар Йосиф Коен, баща на Марсел Коен – бъдещ дългогодишен шампион на България по спортна стрелба, понастоящем гържавен треньор на Израел, и баща ми Таньо Тодоров.

Пийвахме си тримата приятели отлежала троянска сливовица и хапвахме великолепни мезета, приготвени от майка ми – отлична кулнарка и домакиня, но главна причина за сбирките бе слушането на обедната емисия на радио ББС. Формално домашният радиоприемник "Телефункен" беше запечатан на радиостанция София, но баща ми беше измасторил едно приспособление, позволяващо слушането и на други радиостанции. Правехме проверки през пръсти и небрежно, та не се откриваха нередности. Един ден, когато тримата приятели се бяха настанили на масата и очакваха началото на емисията, пристигна едно ченге, когото наричаха Боян Шопя.

Срещнал веднъж Боян баща ми и се помоли да му даде чифт гумени подметки, които режеха от страничните бордове на износените автомобилни гуми. По онова време трудно се намираше гъон за подметки, беше скъп и с купони. Боян имаше три дъщери в училищна възраст – Милена, Нонка и Митка,

та и неговата не ще да е била много лесна. Баща ми обещал на Боян подметките, който избрал най-неподходящото време да пристигне за обещаното. Поканиха ченгето на масата и баща ми нареди на помощника си Гошо да отреже подметките.

Майка ми, гостоприемна по природа, поднесе чаша с ракия и чиния с мезета на нечакания гост. След като гаврътна няколко чашки, Боян се досети, че е представител на властта, чиято официална линия ограничаваше някои човешки и граждански права на своите поданици от еврейски произход. "И ти, Таньо, ми се пишеш патриот" – изтърси неочаквано ченгето, фиксирайки с поглед жълтата звезда, кацнала върху ревера на коеновото сако. Баща ми – останал кръгъл сирак в ранно детство и благодарение на своя упорит генонощен труд, постоянство и акуратност в автотранспортния бранш беше спечелил както доверието на редица известни пловдивски и габровски търговци и индустриалци, а също така и солидно състояние – не остана дължен на безтактното ченге. "Слушай, Бояне – рече натъртено баща ми със зачервено от гняв лице, – що не ти такъвмам майката аз на тебе? Дошъл си в дома ми, седнал си на трапезата ми и сайбия на къщата ми ли ще ставаш? Като не ти е приятно – ставай и си заминавай!" Реакцията на ченгето беше повече от изненадваща за присъстващите. Разсмя се Боян без следа от обиди и каза: "Каракачан си бил, Таньо (като дете в Белозем баща ми е пасъл овцете на дядо си по майчина линия, каракачан си остана." По време на описаната сцена Йосиф Коен с подпирани лакти на масата и длани под брадата, обхващащи отстрани лицето му, вперил поглед в насрещната стена, сякаш отсъстваше от стаята.

След 9 септември 1944 г. Коен завърши и медицина. Приключи кариерата си като ст. асистент по фармакология в Медицинския факултет на Пловдивския университет.

Д-р Христо Каламов – президент на Католическата федерация "Каритас" – ми е разказвал, че като ученик във френския колеж "Сен Августин" е бил свидетел, когато преподавателите са задължавали питомците си от еврейски произход, прекрачили прага на колежа, да свалят палтата си с давидовите звезди на реверите. Когато през март 1943 г. възникна опасност за депортиране на евреите, по заповед на директора пер Озон Дампера колежаните от еврейски произход са приютени в пансиона, докато премине бурята...

На фона на гореизнесените епизоди от военновременния период – Втората световна война, в България възниква въпросът: Имало ли е случаи на отклонение от традиционната за българския народ верска и етническа толерантност? Отговорът е: да, имало е, но те са се брояли на пръсти. Следващите редове ще посветим на един нетипичен случай, разказан от неотдавна починалия на 92-годишна възраст Кирко Христов – доайен на пловдивските журналисти. Нека му дадем думата.

"На главната улица срещу кино "Екселсиор" се намираще бръснарница, в която работеше едно еврейче, което дойде от София, където изучавало занаята при прочутия приворен бръснаро-фризьор Гица Георгиев. Елегантно и духовито, сърчното бръснарче, което, мисля, се наричаше Телико, възбудило ненавистта на един неадекватен човек и калпав търговец на мъжка галантерия и бельо – Гогото, чийто магазин се намираще срещу бръснарницата. Наконвладил Гогото пред органите на властта нищо неподозиращото бръснарче, че говорело против режима, сваляло си демонстративно жълтата звезда, работел след установения от полицията час и други подобни нелепости. На всичко отгоре имал Гогото и глупостта да се яви като свидетел пред съда, което струвало на злощастното еврейче едногодишна присъда. След 9 септември един състав на т.нар. народен съд осъди Гогото на една година лишаване от свобода заради глупавата му постъпка..."

Огромно щастие за българския народ е, че през сложния период между двете световни войни начело на държавата стои един мъдър монарх и неподозирано ловък политик – цар Борис III. В следващите редове ще се опитаме да направим кратък преглед на някои непознати страни от дейността на българския монарх, който близо четвърт век е управлявал държавния кораб между Сцила и Харибда. Ще се позовем на автентична информация, произтичаща от трима мъже – един американец и двама българи – двама републиканци и един монархист. Тези мъже са били свидетели на периода, наречен "управление на цар Борис III", и са имали възможността по силата на исторически обстоятелства да съставят една правилна нравствена и държавническа характеристика на покойния монарх. Нека им дадем думата!

(Следва)

Тодор Тодоров

Мисията на Донован в България

Извадки от книгата “Донован ъф ОСС” на г-н Уйлям (“Бил”) Донован, шеф на американското военно външно разузнаване по време на Втората световна война. Срещата му с цар Борис, мнението му за него, впечатлението му от него са отразени в личния му дневник и книгата, написана от него “Донован ъф ОСС”. ОСС значи Канцелария – Служба за Стратегическо Разузнаване, седалището на която е било в Женева – Швейцария. Тя е водила цялото разузнаване за Европа.

Г-н Донован е бил най-довереното лице на Рузвелт, който не е вземал каквото и да било решение по отношение на Европа, без да се консултира с него. Президентът на Щатите Рузвелт го препоръчва на Чърчил, който го свързва с отдела М-6 от английското разузнаване. Г-н Донован е бил една от централните фигури, участващи в голямата игра – поражението на Германия. Неговата дейност включва непрестанни пътувания из Европа и Африка, като някои от тях са: с Висконт Дайкс отлита в английски бомбардировач до Северна Африка, където се среща с адмирал Гънингхам, командващ английските войски. Оттам заминава за Гърция, където се среща с английския генерал Арчибал Уийвъл – главнокомандващ английските сили в Средния Изток. Оттам посещава Албания. След основно разглеждане и обсъждане на Албанския фронт той се убеждава, че американската материална подкрепа за англичаните е крайно необходима и ще бъде в състояние да подсили стратегическите им позиции в тази част на света. За по-добро изпълнение на тази задача по негово мнение в играта трябва да се включи френската Съпротива. Тези мерки ще попречат на Германия да овладее Северна Африка по начина, по който владее Южна Европа.

В един меморандум до Рузвелт (кореспонденцията между двата се е водела в пълна секретност) той казва: “Хората са склонни да мислят и вземат за обикновен факта, че Средиземно море е просто мореплавателен канал, свързващ Изтока със Запада. Правилното разбиране трябва да бъде това пространство да се смята като ничия земя, разделяща два континента и две велики сили, втрещени една в друга през него. Германия контролира по-голямата северна част на континента Европа, фронтото. Много важно за англичаните или англо-американците е да контролират южния фронт, включващ Африканското средиземноморско крайбрежие.”

Чърчил е търсил всякакъв начин да забави и разстрои предначертания план на Хитлер за подчиняването и овладяването на Балканските страни, както и за въвлечане в сражение на неподготвените за това английски войски. Поради тази причина той отправя лична молба към Донован след посещението му в Югославия да посети България и да се срещне с цар Борис и тогавашните водачи на страната. Той изпълнява желанието му. Целта на Чърчил е била Донован да поиска от цар Борис да забави с 24 часа преминаването на немските войски през България за нападение на Гърция. Чърчил е цял да бъде щастлив с това забавяне от 24 часа. Донован му осигурил забавяне не от 24 часа, а цели 8 дни, дадени му от цар Борис. След разговора си с царя в София Донован докладва на Рузвелт:

“Царят ми каза – пише той: – Аз трябва да избегна сблъскване и война със страна, която е много по-силна от нас. Аз не мога да приема риска страната ми да бъде разрушена, без да се опитам да намаля удара...”

Донован му казва: “Разбирам напълно положението, в което се намирате, но голямата трудност е, че в лицето на Хитлер Вие имате и боравите с човек, който никога не е гържал на гумата си.”

“Като казах това, той си вдигна раменете... преди да се разделя с царя, аз го запитах: “Бих желал да зная за срещата Ви с офицерите, които бяха намесени в конспирацията да Ви убият.”

Цар Борис описа обстановката, като ми каза, че те са били с него от 2,15 след полунощ до 6 часа сутринта. Той каза, че е гледал часовника и се е мъчил да печели време, защото е знаел, че “всяка конспирация е силна в мрака на нощта, а при дневната светлина силата ѝ се разпада.” Тогава аз му казах: “Сега разбирам начина Ви на действие по отношение на Хитлер. Вие се мъчите да печелите време, което ще намали настоятелността на неговите искания. Аз искрено се надявам, че опитите Ви да действате по този начин с него ще се окажат прави, без лоши последствия за Вас.”

Личната преценка на Донован за цар Борис е основна и характерно задълбочена, записана в дневника му:

“При оценката ми за него като личност би трябвало да кажа, че той е идеалист и то толкова голям, че вярва в мира повече, отколкото трябва. Той е честен, непринуден, но аз се страхувам, че той залага много на успешното си маневриране и понеже вярва в него, пропуска момента, в който не маневриране, а решения са необходими.”

Немските агенти в България стават много подозрителни по отношение дейността на Донован в страната и покриват движението му от всички страни, даже го следват при посещението му в двореца, където успяват да откраднат дипломатическия му паспорт от балкона, закачен на закачалката до вратата на канцеларията, в която е бил на аудиенция при царя. Дворцовият екип напразно е търсил изчезналия паспорт. Поради тази причина влакът “Ориент експрес” е бил задръжан 20 минути, докато Държавният департамент от Щатите уреди преминаването му на границата България-Югославия, където го е очаквал новоиздаденият дубликат на откраднатия паспорт. От Берлин г-р Гьобелс разпространява мита за паспорта в световната преса във варианта, че той, необузданият Бил Донован, трябва незабавно да бъде отзован от Държавния департамент обратно в Щатите, за да бъде съден като военен, опозорил униформата и дипломатическия си статут с пиянската си оргия в едно от софийските кабарета.

След завършване на войната в Държавния департамент се обсъжда въпросът какво да се прави с ОСС. Поради създадените близки отношения между Съюзниците по време на войната левичарите в Конгреса и Сената настояват да няма враждебно становище или действия срещу Съветския съюз. При така създадената обстановка Донован се среща с десницата от правителството и с тях формулира и създава днешния СИА (Централна разузнавателна служба), като целият архив от ОСС се прехвърля и служи за основаването на службата.

П.С. – Заключение от прочетеното по-горе е прерогатив на читателя.

И. Крагъзов, Флорида, САЩ

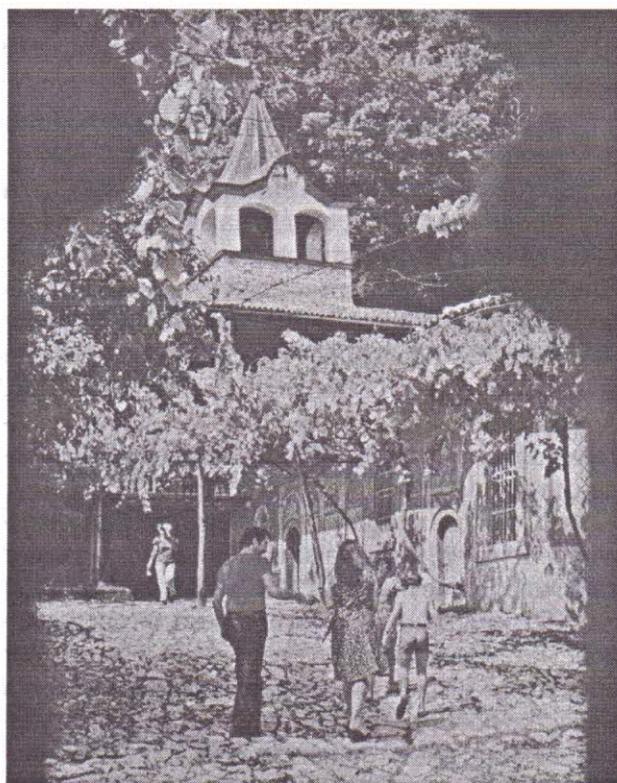
История

Преображенското съкровище

Преображенският манастир е скътан всред хубава гора на живописния пролом Дервент над р. Янтра, край старопрестолния Търновград. Над манастира се извисяват като стражи отвесни скали на Беляковското плато с причудливите си пещери.

Легендата за средновековния манастир е, че е изграден от цар Иван Александър, като голям дял в това дело има втората му жена царица Теодора-Сара и техния син цар Иван Шишман през 60-те години на XIV век.

През годините на османското иго Преображенският манастир е просветно и революционно огнище. Опожаряван неколkokратно от агаряните, разграбван, сриван със земята и като феникс е изниквал над пепелището. Сегашният манастир с възрожденска архитектура е изграден през 1825 г. с щедрите дарения на Великотърновския абаджийски еснаф, начело с видния търговец, бунтар и ръководител на въстанието на търновските завераджии през 1835 г. Велчо Атанасов – Джамджията и под непосредственото ръководство на първия преображенски игумен и обновител на манастир, изтъкнатия въз-

рожденски, просветен деец и революционер отец Зотик. Строителството на главната църква "Свето преображение Господне" е започнало през пролетта на 1835 г. от майстор Димитър Софиялията, деен участник във Велчовата завера. Предаден от турците за участие в заверата, го обесват пред южната манастирска порта. Строителното му дело е завършено от Уста Кольо Фичето.

Монасите са били не само образци на вярата, но и най-здравите крепители на народните копнежи за национална независимост. В предосвободителната епоха Преображенският манастир е дал много видни учители и свещеници във Великотърновския район.

В килиите на манастира са пребивавали десетки народни будители и борци за свободата. Тук са намирали сигурно убежище за кратък отдих и Апостолът на свободата Васил Левски, и Стефан Стамболов, Филип Тотю, Марин Станчев, Димитър Русчуклийчето, Сидер Войвода, Ангел Кънчев, Георги Измирлиев, Бачо Киро Петров и много други.

От Преображенския манастир е тръгнал да осъществява идеята за пробуждане на поробените българи отец Матей Преображенски – Миткалото. Оттук е и легендарният поп Харитон, главен войвода, отдал живота си с десетки четници за свободата на Отечеството в боевете в Дряновския манастир през деветте кървави паметни денонощия на Априлската епопея 1876 г. срещу многочислената турска войска на Фъзъл паша.

В по-ново време оттук са излезли изтъкнати духовници и богослови. Сред тях са Левкийският епископ Вараам, викарен епископ на Софийската митрополия до 1921 г., след това дълги години игумен на Рилския манастир, Макариополския епископ д-р Николай, ректор на Софийската духовна семинария, Духовната академия, председател на храм-паметник "Св. Александър Невски", патриаршески викарий, съден през 1945 г. от т.нар. народен съд, Архимандрит Софроний, протосингел на Видинската митрополия, отец Неофит Калчев, учител и народен лечител и други.

В тази света обител често са отсядали княгиня Клементина, майката на цар Фердинанд, самият той и цар Борис III.

От огнище на вяра, на просвета, на националност, на широка социално-благотворителна дейност след 9 септември 1944 г. делата в Преображенския манастир поемат обратен ход. Отнемат се манастирските имоти, ниви, гори, лозя, воденици. Комунистическата власт провежда в цялата страна прочист-

ване на книжния фонд, като иззема набедената за "вражеска" литература. Това мероприятие на комунистите не отминава и голямата, богата манастирска библиотека, имаща ценни и редки книги, които са безвъзвратно погубени.

Манастирското братство бързо намалява. Просветната, благотворителната дейност и духовният живот се следят от зоркото око на Държавна сигурност. Кой може да отрече, че в България комунистическата власт не преследваше вярващите, не рушеше храмове, не ги ползваше за складове? Свидетел съм на този срамен погром над древната светиня.

"Народната власт" през 1962 г. нанася още един съкрушителен удар на светата обител. Подла, издайническа душа уведомява органите на ДС за съществуващо ценно съкровище в Преображенския манастир. Копиите на репресивната машина са на място и поставят при свършен факт игумена архимандрит Силвестър, когото заставят чрез заплахи да отвори касата със събираното с десетилетия манастирско съкровище. В зазиданата каса са намерени над 7,5 кг злато и сребро. Голяма част представлява монети, между тях турски, френски, белгийски, руски, австрийски, множество бижута – богато нумизматично находище. Съкровището е било събирано с години от дарения не само от вярващи заможни люде, но и от хора, търсили Божията закрила и помощ в трудни моменти в живота им.

След опис на ценностите то е отнето, а на манастира е оставен само един протокол.

Това голямо материално състояние е било гаранция за манастира, като при евентуални бедствия – земетресения, войни, епидемии, да може манастирът да се възстанови и братята да оцелеят.

През 1991 г. вследствие на обилни валежи и порой се свличат огромни скални маси и се помита голяма част от манастира. Божият промисъл запазва невредима църквата и камбанарията с часовника. Въпреки скътаното съкровище за такава цел манастирът сега няма средства за възстановяването си. Повече от десетилетие тази света обител, която в дълбокото минало е била фар за духовна светлина и национална крепост, сега, във времето на демократична България, тъне в руини.

Кога ли ще се появят нови завераджии, за да възкръсне отново в новото време светинята за гордост на православна България и страж на националните идеали?

Димитър Валачев, Габрово

Гости на "Борба"

Рубриката "Гости на БОРБА" се създаде, за да поеме представянето на партии, съюзи, движения, клубове, асоциации и други граждански формирания с цел идейно и политически близките, работещи за постигането на една и съща цел, да изградят помежду си мост за общи действия.

Българският национален фронт, Инк. ще подпомогне онези от тях, които са готови за единоедействия и чиито политически и граждански позиции съвпадат или са близки по форма и съдържание до тези на БНФ, Инк. в борбата му за установяване в България на власт, в основата на която е не само заложено, но фактически стои **ВЪРХОВЕНСТВОТО НА ЗАКОНА**. Власт, стремяща се към защита на националните възделения и сигурност, създаваща най-благоприятни условия за гражданите да развият своите възможности като членове на едно свободно демократично общество и да поемат отговорност за поведението и постъпките си. Това е най-прекият път за изграждане на гражданско общество с пазарни икономически взаимоотношения, за повишаване стандарта на живот и **РАВНОПОСТАВЕНО** асоцииране към европейските военни, политически и икономически структури.

БНФ, Инк., БОРБА

Съобщение

По инициатива на БНФ, Инк. в края на януари се състоя среща между генералния секретар на Движение за национално възраждане "Оборище" г-н Тошо Пейков и зам.-председателя и представител на БНФ, Инк. в България г-н Гошо Спасов, на която се изясниха въпроси, интересувачи двете организации.

*В днешния брой на списание "Борба" гостуват:
Движение за национално възраждане "Оборище"*

*Сдружение "Горяни"
Движение "6-и април" – Пловдив*

Движение "Оборище" е политическа организация за икономическо и духовно възраждане на българската нация. Регистрирана е през декември 2002 г. в Софийски градски съд като политическа партия. Неин генерален секретар е г-н Тошо Пейков – народен представител в 39-тото Обикновено народно събрание. Заедно с Партията на българските жени с председател г-жа Весела Драганова, която също е народен представител в 39-тото Народно събрание, те станяха мандатоносители на Националното движение Симеон Втори, което чрез тяхната юридическа партийна легитимност и в коалиция с Движението за права и свободи днес управлява България.

Движение за национално възраждане "Оборище"

РЕШЕНИЕ НА ВТОРИЯ НАЦИОНАЛЕН СЪБОР, РУСЕ, 6-7 ДЕКЕМВРИ 2002 Г. (СЪС СЪКРАЩЕНИЯ)

Вторият Национален събор на ДНВ "Оборище" реши:

Имаме сили, воля и интерес, разполагаме с обществена подкрепа и с личности да реализираме национална политика.

Близки политически цели:

– Да утвърдим в българския политически модел нашето патриотично движение чрез участие на наши представители в изпълнителната и в законодателната власт – още сега и в близкото бъдеще.

– Да открием стратегически съюзници и да сключим с тях политически споразумения за участие в местните избори 2003 г.

– Да издигнем достойни кандидати за кметове и общински съветници – патриоти на родните си места.

Далечни политически цели:

– Привличане на талантиливи, компетентни и неопетнени българи в политическия живот чрез лансиране на актуализираната ни програма.

Актуална икономическа програма:

– ДНВ “Оборище” ще предложи стратегия за икономически растеж в конкретни области и с определени приоритети.

– ДНВ “Оборище” ще предложи аграрна политика, стимулираща успеха на малката и средна ферма на село.

– Народните представители на ДНВ “Оборище” в парламента ще поемат инициатива за политически и експертен анализ на законодателната и нормативната уредба.

– Народните представители на ДНВ “Оборище” в 39-то НС да изработят и внесат проектозакон за изменение и допълнение на Закона за информацията относно необслужваните кредити за размера на грабежа, който умишлено беше скрит от обществото. Промяната ще даде възможност българите да разберат кой колко открадна чрез банките и конкретни лица, виновни за престъпленията.

– Народните представители на ДНВ “Оборище” в 39-то НС да внесат проектозакон за отмяна на Кодекса за задължителното обществено осигуряване, узаконил жестокия геноцид над българския народ, над сегашни и бъдещи пенсионери.

От Втория национален събор

ДЕКЛАРАЦИЯ на Движение за национално възраждане “Оборище” (със съкращения)

Обединени от желанието за политическо, икономическо и духовно възраждане на българската нация и запазване на българската национална идентичност в ерата на евроинтеграция и глобализация, събраните на Втория Национален събор на Движението за национално възраждане “Оборище” в Русе делегати заявяват:

Революциите от 1989 г. в Източна Европа имаха за цел сваляне на желязната завеса, промяна на глобалния ред, установен след Втората световна война и установяване на нов ред, осигуряващ свободно придвижване на идеи, хора, стоки и капитали през границите на отделните държави. Външни са основните движещи сили, прокарали промените между 1989 и 2002 г. Те ерозираха идеологията на марксизма и “съветския начин на живот”. Елиминираха военната мощ на Изтока – деморализираха войските, криминализираха икономиката, корумпираха номенклатурата. Комунизмът си отиде поради интересите на елитни кръгове на Запад, свързани по особен начин с икономически и политически групировки, създадени от комунистическата върхушка на Изток. Бившите комунисти и техните наследници станаха главни движещи сили на промените у нас. Измежду тях бе рекрутиран новият, припознат от Запада икономически и политически елит. Студената война започна като конфронтация, а завърши като конвергенция между елитите.

Целите на прехода бяха цели на тези два елита:

Идеолозите на прехода, обслужващи интересите на елита, вече твърдят, че преходът е завършил и че той е необратим. Но те просто лъжат. Завърши само Великата криминална революция и за да узаконят резултата, криминалните елити вече искат правила. Социолозите казват: “Връщане назад няма!” Но това не е така. Само 20% харесват резултата. Близо 80% искат възмездие, ревизия на резултатите от прехода и нови правила. И елитите, и неелитите в България очакват НАТО – първите, за да узакони резултата, а вторите, за да го ревизира.

Къде е мястото на Движение за национално възраждане “Оборище” върху тази хаотично надигаща се свещена българска земя?

1. Ние, членовете на ДНВ “Оборище”, не искаме революция и търсим мирен изход за България.

2. Ние предлагаме на новите елити да преразгледат стратегиите си, да смират жестокостта си към неелитите. Да отпуснат примката. Време е да се съобразят с волята на суверена, а ако не знаят кой е той –

това е народът със стремежа му към по-добър живот, към просперитет.

3. Ние призоваваме нашите привърженици, недоволните от резултатите на прехода предприемачи, учени, интелектуалци, заети и безработни, пенсионери и социално слаби, военнослужещи и съкратени от армията – **сдружавайте се** по села и градове, по общини и по райони. Резултатите от местните избори през 2003 г. ще предопределят резултатите и от парламентарните през 2005-та. Те са рубликонът, границата, на която ще бъдат изметени по мирен път – чрез избори – криминалните елити.

4. България върви към желана геополитическа и военно-политическа преориентация, за да получи гаранции за националната си сигурност. Свой принос за това има и ДНВ "Оборище".

5. България се завръща в европейското семейство и върви към реализиране на националните си идеали в обединена Европа. Свой принос за това има и ДНВ "Оборище".

6. България все още е свърталище на криминални мрежи. Ние сме били и ще бъдем срещу техните престъпления. ДНВ "Оборище" се обръща към българите, стигнали до просяшка тояга в резултат от криминалния експеримент и иска ревизия на резултатите от прехода.

Съотечественици, обединете вашите воли и съвести срещу криминалната напаст! Сдружавайте се в граждански комитети. Събирайте, обсъждайте и изпращайте вашите сигнали и предложения в българския парламент и до народните представители от ДНВ "Оборище" – една българска партия, въоръжена с български идеи, издържана с български пари, решена да защитава българщината независимо от обстоятелствата.

Русе, 7 декември 2002 г.

От Националния събор

ОБРЪЩЕНИЕ от Сдружение "Горяни" към гражданите на България и държавните институции

До Председателя на НС г-н проф. Огнян Герджиков
До Президента на България г-н Георги Първанов
До Министър-председателя на България г-н Симеон Сакскобургготски
До БТА

Копие: до Българския национален фронт, Инк. – сп. "Борба"

Уважаеми граждани на България,

Уважаеми държавни ръководители на България,

Сдружение "Горяни" има следните цели:

- да се бори против тероризма;
- да се бори за социален прогрес, като отрича всякакви форми на насилие, корупция, грабежи, неспазване на законите на Р България;
- да участва в обществения, социалния и държавния живот на България, като си служи само с конституционни и демократични средства;
- да възпитава у членовете на обществото уважение и почит към паметта на загиналите и репресирани от комунистическия режим чрез панихиди, откриване на паметници, музеи и др.;
- да отстоява правата на своите членове срещу незаконни посегателства, откъдето и да произхождат те;
- да поддържа делови връзки с международни организации, както и с организации на български емигранти, създадени до 1989 г., на първо място БНФ, Инк. – САЩ.

Ние сме обезпокоени за вътрешната нестабилност в страната и най-учтиво призоваваме държавните институции – НС, правителство, МВР, прокуратурата, следствието, съда и МО, за извършване на необходимите реформи, които да доведат бързо до вътрешна стабилност в страната. Сдружение "Горяни" ще вземе участие със законни средства. За подобряване стандарта на живота в България е необходимо:

- много сериозно да се подходи към военната промишленост;
- да се полагат всички усилия, знания и разум от депутатите при определяне на данъците;

- **застрашителни размери взема безработицата, просяци и гладуващи.** Спешно е необходим закон за тях, за да не пристъпят в своето отчаяние към незаконни начини за изхранване;
- **не са върнати реално земите и горите на голяма част от населението;**
- **всяко правителство и НС, които уважават себе си и народа си, се обръщат към земеделците** – земята е най-добрата фабрика, която ще спаси най-бързо народа от глад;
- **за пожарите в горите** – досега няма нито един осъден;
- **има огромни възможности пенсионери да се включват в производството на селскостопанска продукция в собствените си земи** – необходима е сигурна охрана на продукцията;
- НС да помисли, когато залата е полупразна и депутатите гласуват с няколко карти – това корупция ли е, неспазване на законите и безотговорност към избирателите – народа.

След 11 септември 2001 г. САЩ взеха бързи законови мерки срещу тероризма и резултатите са налице. Нима нашето събрание не може да приеме закони ясни и кратки, с които да заличи имената на вдъхновители и поръчители на тероризма в България, останали от тоталитар-комунистическото четиридесет и пет годишно робство, чиито имена все още носят градове, паланки, улици, местности и други.

- **Паричните средства, които се получават от МВФ и ЕС, така да се ползват, че да почувства народът.**

- **Да се възстановят средствата, изтекли от банките незаконно.** Това е възможно да стане бързо в зависимост от действията на НС, правителство, следствие, прокуратура и съд.

България дванадесет години потъва в мизерия. След никоя война не е било така тежко положението на народа, защото преди 9 септември 1944 г. почти всичко беше частна собственост, която спасяваше населението от мизерия.

Обръщаме се с уважение и благодарност към българските общности в Чикаго, Ню Йорк, Лондон, Париж и Мюнхен, които ни разбират и подпомагат нашата дейност. Прекланяме се пред достойните синове на България от съпротивителното антикомунистическо движение и хилядите преминали през лагери и затвори, репресирани от тоталитарния комунистически режим. Ние трябва да помним историята си и никога в България да не допуснем невинни хора да влизат в лагери и затвори.

Благодарим на всички благотворителни организации, които са допринесли за облекчаване на тежкото състояние на българския народ.

Очакваме от държавните ръководители и институции спешно добри дела, които да почувства народът.

Бог да пази България!

Председател Д. Велинов

Предаваме със съкращения Обръщението, което пристигна при нас в началото на 2003 г.

Движение “6-и април” – Пловдив

ДЕКЛАРАЦИЯ

Движение “6-и април” се учреди с идеята да подкрепи държавното управление в защита на Отечеството ни от бедността и безправие, безнаказано ширещи се във всички сфери на държавата.

Важна роля за сегашното положение има съдебната система. **Съдебната власт е основа на държавата.** Тя разклаща устоите на демократичното общество и спокойствието на гражданите.

Ширещата се несправедливост в държавата – в обвинителната власт, следствието и правораздаването, продиктувани от политически стремежи, безчестие и корупция, водят до системни затруднения в решителните начинания на управлението за извеждането на страната ни от бедността и безправие.

След всестранно и задълбочено обсъждане на нарасналото недоверие всред народа ни в съдебната власт, Управителният съвет на Движение “6-и април” взе решение и декларира, че ще предприеме всички допустими законни мерки за незабавно прочистване на съдебната система от лицата, които я рушат. Призоваваме Народното събрание приоритетно да приеме закон за тази цел и същевременно настояваме всички бивши партийни номенклатурни функционери да напуснат съдебната система, включително висшите магистрати.

Пловдив, януари 2003 г.

Председател Жеко Жеков

Български общности в Европа

ПОТОМСТВЕНО БЪЛГАРОЛЮБИЕ

Всеки наш сънародник знае за братята Христо и Евлоги Георгиеви от Карлово, построили Софийския университет, за емигранта от Румъния д-р Никола Василиади, построил политехническото училище в родния си град Габрово, за веригата от болници, санаториуми, училища, сиропиталища, дарени на българския народ от царската династия на Фердинанд Сакскобургготски. Тази прекрасна българолюбива традиция бе грубо прекъсната със светската окупация на България през кървавия септември на 1944 г. Целият духовен и материален потенциал на нацията през полувековното большевишко управление бе приравнен към нулата и понятието "дарител" беше заменено в народния жаргон с думата "грабител"...

След рухването на комунизма в България започнаха да се завръщат онези нейни родолюбиви чеда, които бяха прокудени от комунистическия режим. Носейки у себе си следите на много огорчения, изтезания и затвори, те бяха съхранили пламъка на националните добродетели и са готови отново да се посветят на каузата на Мати България.

Един от тях е **Петър Захаров**, родом от Цариброд – западни български земи, днес под сръбско управление. Задоеен от възрожденските идеали, преди всичко от заветите на своя дядо Апостол Кръстев – Комитата от с. Вълковия – единственият опълченец на Шипка от Пиротския край, той отстоява ревностно идеята за обединение на българското племе.

В условията на безправие на българския етнос в Титова Югославия факела на потомственото родолюбие поема Петър Захаров, който поради "великобългарски национализъм, непризнаване на македонската нация и език и рушене на федерална Югославия" излежава две присъди в титовите затвори – първо като студент, след това като гимназиален учител. После емигрира в Германия, където получава политическо убежище и се присъединява към Българския национален фронт, ръководен от д-р Иван Дочев, със седалище първо в Мюнхен, после в Чикаго. Като журналист

публикува статии в подкрепа на основните човешки права на българите, останали под чужда власт в съседните държави. Освен това агитира сред емигрантите за събиране на средства за изграждане в София на дом "Родна стряха". Този проект за център на българите от чужбина остана недовършен, а събраните от емиграцията пари бяха ограбени от комунистите.

Това, което комунистическата власт в България не можа и не пожела да стори за българите в чужбина, направи го емигрантът Петър Захаров. Със собствени средства, част от тях взети назаем, той купи комфортна двуетажна къща в София, недалеч от Централна гара с намерението да я обзаведе и предостави за безплатно ползване на задграничните българи и бивши политически емигранти, които посещават родината.

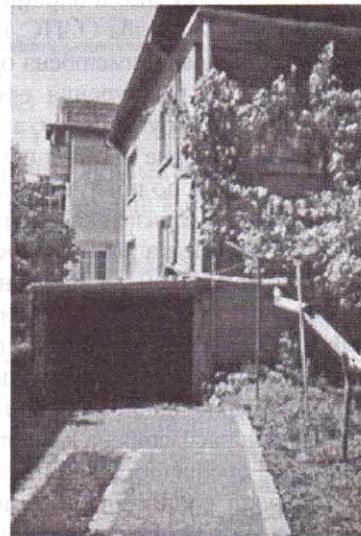
Домът ще дава не само подслон, но ще се оформи като информационен и идеологически център за сънародниците ни, живеещи в чужбина. Ще разполага с

книги, вестници, списания, компютри и Интернет достъп.

В днешното трудно време България се нуждае от патриоти и дарители, които ни припомнят позабравения безкористен идеализъм.

Начинанието на Петър Захаров е доказателство, че и в днешното комерсиално време родолюбието и дарителството са живи. А това е гаранция, че България ще има по-светли бъднини.

**Нели
БЪНКОВА**

Общият земеделски професионален съюз (ОЗПС–задруга) е възстановен

Г-н Петър Момчилов – председател на ОЗПС–задруга, пред “Борба”

– Господин Момчилов, желяем Ви успех към целта, която сте си поставили за постигане – защита интересите на българското селячество, заето със земеделско производство. Бихме Ви помолили да разкажете на читателите на сп. “Борба” защо беше погетата унициатива за възстановяване на ликвидирания след 9 септември 1944 г. Общ земеделски професионален съюз, какви задачи си поставя за момента и в перспектива неговото ръководство?

– За мен е чест да отговоря на вашите въпроси, но ви моля да ми позволите да изкажа благодарността си към Българския национален фронт, Инк. за дадената ми възможност чрез сп. “Борба” да дам гласност за възстановяването на ОЗПС. “Борба” е единственото списание, което буди националния дух на българина както в страната, така и вън от нея, и трябва да ви призная, че аз съм един от неговите ревностни разпространители, въпреки че много често ме лишавате от тази възможност, като ми давате само по един брой.

Общият земеделски професионален съюз, в чието редове са членували земеделските производители, е учреден след Първата световна война. Той е изпълнявал функцията на защитник на земеделските производители до 9 септември 1944 г., след което е закрит като фашистка организация. Голяма част от членовете му след закриването бяха обявени за кулаци и народни врагове. През 1946 г. отново се учредява ОЗПС, но вече като “демократична” неправителствена организация. Част от активите на разтурения през 1944 г. ОЗПС са върнати на новоучредения, а останалата е послужила за попълване на партийни фондове. През октомври 1950 г. по принуждение ръководството на съюза го “саморазпуска”, като всички активи с постановление на Министерския съвет (2659 от 20 октомври 1950 г.) преминават в държавата. По това време съюзът е имал посмъртен фонд няколко стотици милиони лева, от които пари в продължение на няколко години са плащани заплатите на партийните работници, провеждащи “доброволната насилствена колективизация”. Това най-кратко е предисторията на съюза.

Преди една година решихме да подготвим необходимите документи за възстановяването му

след половин век забрана. Учредителният протокол беше внесен във Фирменото отделение на СГС за регистрация. На шести юли 2001 г. излезе регистрацията на ОЗПС като неправителствена организация с идеална цел. Член 1 от устава гласи, че в ОЗПС могат да членуват всички български граждани, навършили пълнолетие, без оглед на етническа, верска и партийна принадлежност, достатъчно е да се занимават със земеделие или да работят в негов отрасъл.

– Какво е състоянието на най-важния отрасъл на нашата икономика, който осигурява жизнения комфорт днес на всеки от нас?

– Опустошено, разрушено, в пълен колапс! Законът, приет още от 7-то ВНС, за възстановяване земеделската собственост и последващият го закон за ликвидационните съвети напълно ликвидираха труда на селскостопанските труженици, работили в ТКЗС и АПК. Сградният фонд, животните и инвентарът бяха разпродадени на нищожни цени (трактор се продаваше за 1 лев) или разграбени. **На виновниците, а това са СДС и техните събратя от БСП, никой и до днес не е потърсил сметка за допуснатата вандалщина.** Не само това, но в тези 13 години след т.нар. промяна никой от управляващите не се замисля как да се спаси земеделието, като се насърчи чрез субсидии и накарат младите хора – наследници на земеделските земи, чиито предци не са между живите, да поемат традиционния път на своите бащи. **Днес 15 милиона декара земеделски земи са пустеещи. Близо толкова декари поливни площи са унищожени. Когато ефективно се е развивало земеделското производство, зърнодобивът е бил 11 милиона тона. Сега е свит до 4-4,5 милиона тона.** Трябва да отбележа, че ако продължава да замира земеделското производство, картината ще бъде още по-трагична.

Новоучреденият синдикат (ОЗПС–задруга) има за цел да убеди собствениците на земеделски земи и производители, че чрез съюза те най-пълноценно ще защитят своите производствени и собственически интереси, пресичайки пътя на посредници, които ограбват техния труд. Освен горната цел ние сме разработили целева програма за технологическото възстановяване на разграбените, разрушени и изоставени напоителни системи,

което е основен фактор за високопродуктивно земеделие.

Бъдещето на едно модерно българско земеделие, конкурентно на европейското, е неразривно свързано с ОЗПС-задруга, защото той ще бъде гарант за успеха на земеделските производители, кооперативно и частно.

Доколкото ми е известно, на конгреса на БНФ, Инк. през 2002 г. в Чикаго е отделено внимание и е показана загриженост за спасяване на

земеделieto в България. От името на ОЗПС изказвам благодарност на БНФ, Инк. и лично на председателя на фронта г-н Александър Дърводелски. Освен това чрез списание "Борба" искаме да пожелаем здраве и дълъг живот на почетния председател г-р Иван Дочев и да засвидетелстваме нашето уважение към него като бивш секретар на земеделския синдикат преди 9 септември 1944 г.

Благодарим за вниманието и до нови срещи.

Нова книга

Тази книга не е история на Втората световна война. Но тя е нужна на всеки, който слага пръст в раните от тази епоха. Особено на младите хора, които нямат спомен за най-масовата трагедия в историята на човечеството. Потъвайки в атмосферата на повествованието, те ще бъдат потресени от масовата психоза, увлякла във взаимозатрепване почти целия свят; от развихрените стихии на разрушение и унищожение; от ескалацията на омразата и жестокостта. Ако тя събуди в съзнанието им интелектуални и волеви импулси към истина и справедливост, тя ще е изиграла ролята, която авторът ѝ отрежда.

В обем 550 страници, включително повече от 120 фотоси и схеми, тя ще е ценен подарък по всеки празничен повод.

Заявка може да направите до София 1142, бул. "Евлоги Георгиев" 9, Дянко Марков, тел. 963 46 09. Побързайте! Тиражът е ограничен. Цена 12 лв. с включени пощенски разходи за България и 12 щ.д. или евро - за чужбина.

Заявки за получаване на книгата могат да се правят и на адрес: BNF, Inc., P.O.Box 46250, Chicago, ILL 60646, USA, както и в представителството на БНФ, Инк. за България: гр. Белово 4470, ул. "Алабак" 21, Гошо Спасов

Николай Георгиев

Втората световна война

Календар на събитията
Биографии на дейците

София, 2003

Весту

Съобщаватъ ни отъ Вашингтонъ

Музей на студената война

На 11 декември 2002 г. въ румънската легация въ Вашингтонъ се състоя приемъ въ подкрепа на инициативата за създаване на музей, който да отрази страданията на народитъ отъ Източна Европа подъ съветска окупация.

Ежегодно една от легациитъ на България, Естония, Унгария, Литва, Латвия, Румъния и Словакия даватъ приемъ въ подкрепа на тази идея.

Поздравления на приема поднесоха пълномощниятъ министъръ на Румъния г-нъ Соринъ Дукару, пълномощниятъ министъръ на Германия г-нъ Еберхардъ Коешъ. Главенъ говорителъ бѣ г-ръ Владимиръ Тисманиану. Темата на неговата лекция - "Революцитъ отъ 1989 г. въ края на студената война" бѣше изслушана съ голѣмо внимание и интересъ. Присѣствваха пълномощнитъ министри на почти всички участващи държави. Българската легация бѣ представена отъ г-нъ Ялмазовъ. Поканени бѣха да присѣствватъ господата Александъръ Дърводѣлски и Петъръ Пастировъ отъ Българския националенъ фронтъ, както и г-нъ Ради Слабовъ отъ Вашингтонъ.

Общобългарски комитет “Генерал Иван Вълков”

Общобългарски комитет “Генерал Иван Вълков” съвместно със съюз “Истина” – Казанлък и Карлово, в изпълнение на своята цел: **да възстанови честта и достойнството на българските генерали, офицери и патриоти, станали жертва на комунистическия режим,** реши:

По случай 58 години от издадените смъртни присъди от т.нар. народен съд ще бъдат отслужени панихиди в следните градове:

1. Карлово – 22 февруари – събота
2. Казанлък – 2 март – неделя
3. Габрово – 9 март – неделя
4. Стара Загора – 29 март – събота

Най-учтиво ви каним да присъствате и ви молим да се разпоредите организациите ви в гореизброените градове да ни окажат съдействие. Допълнителна информация на тел. 0431/4 98 36 – Маринов.

На 19 януари в Казанлък се отслужи тържествен водосвет във връзка със 128 години от рождението на генерал Иван Вълков. На снимката: архимандрит Павел от Казанлък, отец Йордан от Стара Загора и отец Георги от Казанлък – отслужили водосвета. Вляво – Йордан Маринов – председател на Общобългарския комитет “Генерал Иван Вълков”.

Национален комитет за възраждане на отбранителната промишленост в България

До редакцията на сп. “Борба”

По инициатива на Националния комитет за възраждане на отбранителната промишленост в България и с любезното съдействие на фирменото ръководство на фирма “Оптикоелектрон-Груп” Панагюрище се организира посещение на делегираните в България военни аташета. След посещението във фирма “Оптикоелектрон” гостите поднесоха цветя и отдадоха воински почести пред паметника на Априлци в Панагюрище.

На снимката: отляво надясно – първи ред: Йордан Маринов – секретар на Националния комитет, о.з. полк. Радион Попов – бивш военен аташе на България в Кралство Испания, инж. Бойко Димитров – член на Националния комитет; втори ред: новият военен аташе на КНДР, капитан II ранг Крис Макдоналд – военноморски аташе – САЩ, подполк. Детлеф Маас – военен аташе на Германия, полк. Лубомир Шарох – военен аташе на Чехия, полк. Ковач – военен аташе на Унгария, полк. Сергей Стрежко – помощник военен аташе – Русия, старият военен аташе на КНДР; трети ред: домакините от фирма “Оптикоелектрон” – Панагюрище.

Йордан Маринов

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Уважаеми читатели на сп. "Борба", позволете ни да ви припомним, че:

Издаването на списание "Борба" се финансира единствено от помощи на читателитѣ си. За да се избѣгнат високитѣ такси при изваждане или осребряване на чекове въ валута, различни от тѣзи въ съответната страна, помощитѣ да се изпращат:

въ левове – до Гошо Спасовъ, ул. "Алабакъ" 21, Бѣлово, България

въ австралийски долари – Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

въ щатски долари – "Borba", P.O. Box 46250, Chicago, IL. 60646, USA

(Отъ Европа помощитѣ въ валута могат да се изпращат и на адреса ни въ България.)

Молим читателите на сп. "Борба" да не забравят, че не биха могли да се очакват от нас чудеса без тяхната материална подкрепа.

Адрес за кореспонденция: България – Белово 4470, ул. Алабак 21 – Гошо Петров Спасов, тел./факс (02) 223 531

Адрес за парични преводи:

В щ.г. – България – София, банка БИОХИМ, клон Батенберг, офис Пурин, банков код 66076644, сметка 4136903110 – Гошко Петров Спасов

В евро – България – София, банка БИОХИМ, клон Батенберг, офис Пурин, банков код 66076644, сметка 4236903113 – Гошко Петров Спасов

Пишат ни

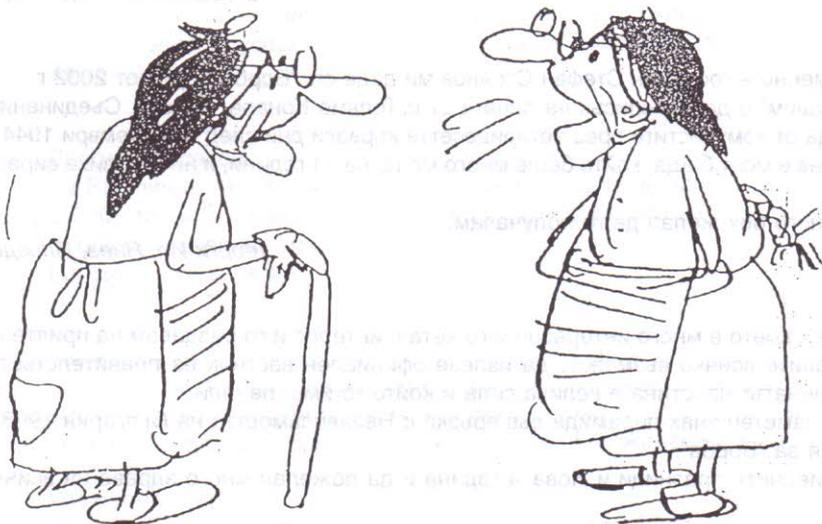
Господин Спасов,

Благодаря за труда, който си направихте за нас относно превода от 195 лв. от моя приятел Генчо Нанков, с когото се видях във Видин при откриването на мемориала на убитите без присъда в края на ноември. Трудно събрахме пари за изграждането на паметния знак-пирамида на крепостта Царевец и ги получих могава, когато най-много ми трябваша.

Тук, във Велико Търново, има един състав, детски хор, казва се "Пеещите камбанки", който добре се изпява. Главен редактор на Евроком – местна телевизия, с която имам много добри контакти за отразяването на събитието на 22 септември, ме помоли, понеже разбира, че имам връзка със загранични наши българи, някой да помогне да изнесат концерти в Америка.

Моля ви, г-н Спасов, направете необходимото чрез г-н Дърводелски да им помогнем.

*Ваши Живко Ж. Дочев,
Велико Търново*

Както Пено, на хепънинга през уикенда по време на брифинга рекли, че паднал рейтингът на мой Боне, ама му се вдигнал имиджът от лобито му в холдинга...

Уважаема редакция,
Повече от тридесет години получавам и чета с удоволствие сп. "Борба". Особено ми хареса статията на г-н Милко Мушмов "За чуждиците и чуждите българи", отпечатана в броя от ноември 2002 г.

Тъй като не зная адреса му в САЩ, много Ви моля да му изпратите приложената карикатура, която съм запазил от отдавна отпечатан български вестник.

Благодаря ви предварително.

*Ваши съидейник –
Швейцария*

**Драги съидейници, приятели и читатели
на списание БОРБА,**

Извинете ни за невъзможността на всички, които поздравиха чрез мен и редакторския екип на "Борба" за Рождество и 2003 година, да отговорим персонално.

Извинете ни, че нямаме възможност да дадем място на всички поздравления, изпратени до редакцията на сп. "Борба".

Приемете най-искрените ми пожелания за здраве, творчески успехи и напредък на вас и семействата ви. Вярвайте в нас! Вярвайте в успеха на нашата справедлива борба за правов ред, национално единство и социален напредък.

**Бог да ви закриля!
За България!**

Спасов

Уважаеми г-н Спасов,

Благодаря Ви за добрината да ми изпращате сп. "Борба".

Обнадежден съм от инициативата, която г-жа Виолета Златева, макар и с 13-годишно закъснение, е подела. Това е нещото, от което се нуждая и аз, и още милиони българи, които сме избутани от живота, от "европеизиращата се" Партия.

Моля Ви да ми съобщите адреса на г-жа В. Златева.

Смятам, че изданието би спечелило, ако се поместват адреси или и-мейли на автори и организации.

С почит Константин Широков, Ловеч

Поздрав от България за г-н Славчо Петров, Едмонтон, Канада

През 2002 г. моят чичо Славчо Петров, който живее в Едмонтон – Канада, навърши 80 години.

Желаем му здраве и дълголетие, за да се радва на деца, внуци и правнуци и по-често да си идва в България, за свободата, на която отдаде живота си.

Весела Коледа и ЧНГ – 2003!

Сем. Аврамови, гр. Елин Пелин – България

Уважаеми г-н Спасов,

От все сърце Ви желае крепко здраве, радост и щастие през Новата година.

И по-големи успехи в борбата за истинска демокрация, както и в борбата срещу днешната псевдодемокрация – този истински рай на мафия, групировки и мутри.

С уважение Йоцо Йоцов

Уважаеми г-н Спасов,

Имам голяма молба към Вас, а именно – господин Стефан Стоянов ми даде сп. "Борба", бр. 5 от 2002 г.

Под заглавие "Никога не ще забравим" е дадем списък на лицата от с. Голямо Конаре, сега гр. Съединение, Пловдивско, на избити без съд и присъда от комунистите през четиридесетте кървави дни след 9 септември 1944 г.

В този списък под № 21 Илия Г. Янев е моят баща, който беше много млад, на 41 години, и ни оставиха сираци – четири невръстни деца.

Списанието много ми хареса и много бих желал да го получавам.

Георги Ил. Янев, Пловдив

Уважаема редакция,

Очаквам новия брой на сп. "Борба", което е много интересно и го чета с интерес и го раздавам на приятели.

Още веднъж настоявам да направите всичко възможно да излезе официален вестник на правителството. Това е повече от необходимо, защото печатът наистина е велика сила и който го има, печели.

Тук на 22 септември царят откри паметен знак-пирамида във връзка с Независимостта на България 1908 г. Допълнително ще ви пратя информация за "Борба".

Използвам случая да честитя Коледните празници и Новата година и да пожелаая много здраве на всички вас и успехи в благородната борба.

Сърдечни поздрави Горазд Чолаков, Велико Търново

Драги г-н Спасов,

Ти си този, който движиш издаването и разпространението на сп. "Борба". Ние свикнахме с него. Не ни лишавай от възможността да го четем. Чакаме го с нетърпение и младите имат интерес към него. Искаме поне 15

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ, Инк.

броя. През 2001 г. ни ги изпращахте. Защо ги отнехте през 2002? Така ли ще бъде и през 2003 година?

Ст. Стоилов, Нова Загора

Уважаема редакция,

Един мой приятел и съмишленик от НДСВ ми даде да прочета бр. 5 на сп. "Борба". Много съм впечатлен от списването му, от съобщенията за живота на нашите дългогодишни емигранти в Европа и Америка. Особено от статиите на г-н Иван Дочев. Аз съм пенсионер на 69 години. Отявлен антикомунист и монархист. Молбата ми е да получавам редовно всеки новоизлязъл брой на "Борба".

С уважение Хр. Чоков, Пловдив

Уважаема редакция,

Работя в Казанлък – завод "Арсенал", като пазач. Имам средно специално и полувисше военно (ШЗО) образование. От постъпването си на работа през 1990 г. местните комунистически велможи, след като са разбрали, че произхождам от антикомунистическо семейство – дядо ми по бащина линия са го водили кулак, аз бях назначаван само на непрестижни длъжности – общ работник, свинегледач, а сега работя като пазач – въоръжена охрана.

Желая, ако е възможно, да получавам сп. "Борба".

Георги Христов, гр. Мъглиж

Уважаема редакция,

Разбирам, че по икономически причини е ограничен тиражът на "Борба", но пак ви замолвам да ми изпращате поне по десетина броя.

Пред настъпващите празници Рождество Христово и Нова година ви желая здраве и сили да се справяте все така успешно с възложените ви грижи около списанието. Весело отпразнуване, а на "Борба" – набиране на средства за масовото му разпространение.

За България!

Ваш доброжелател Ив. Хаджииванов, Шумен

Уважаема редакция,

Честито Рождество Христово! Честита Новата 2003 г.! Желая на редакционния колектив здраве и много творчески успехи в благородната дейност за доброто и просперитета на България!

С уважение д-р М. Кюркчиев, Кюстендил

Уважаеми г-н Спасов,

Позволете ми да Ви поздравя с Честито Рождество Христово и весела и щастлива Нова година!

Пожелавам Ви крепко здраве, много бодрост и сили, за да продължавате всеотдайно да служите на род и Родина! Пожелавам Ви дълги и щастливи бъднини! Нека Бог Ви пази и закриля.

С почит Н. Серафимова, Казанлък

На редакционния колектив на сп. "Борба" Честито Рождество Христово и Новата 2003 г.

С пожелания за успехи в голямото дело, което вършите за благото на Отечеството!

За България!

Ваш Д. Валачев

Драги г-н Спасов,

На Вас лично и на всички съмишленици и съидейници на БДФ желая най-сърдечно много здраве и щастие.

Новата 2003-та да бъде за България успешна и просперираща.

Честито Рождество Христово!

Бог да пази България!

Георги Чаракчиев, Германия

Уважаема редакция,

Вие направихте през последната година от списание "Борба" най-търсеното патриотично списание, което очакваме с интерес и даваме да се чете от ръка на ръка. Моля, изпращайте ми поне 10 броя. Давам го на банката, пощата, читалището. За 5 броя ви изпращам списък на желаещите да го получават.

Иван Иванов, Тутракан

Уважаема редакция,

Приемете пожеланията ми да продължите вашето благородно дело с редактирането и разпространението на сп. "Борба", застъпващо националните ни идеали, насочено срещу антибългарщината, изтъкващо несправедливостта срещу народа ни.

Михаил Андреев, София

Уважаема редакция,
Списание "Борба" получавам трета година, очаквам го с нетърпение и също го четат мои приятели и съидейници.

Днес, във времето, в което живеем, време на много политически популизъм, т.е. лъжа за миналото и настоящето, то спомага за отсяване на истината от лъжата. Част от народа е манипулиран, поддавайки се на някаква носталгия по близкото минало.

Истината за политическите събития преди и след 9 септември 1944 г. (моята рождена година) съзнателно се изкривява от комунистите (сега БСП).

Младото поколение трябва да научи истината и затова много допринася сп. "Борба" с всичко списвано в него. Особено много ме вълнуват написаното от д-р Иван Дочев, рубриките "История", "Архивите са живи", а и всичко останало.

За мен ще пиша, че бях 33 години държавен служител (данъчен орган), но от пет години съм съкратен с помощта на управата на червената ни община.

Надявам се, че и през новата 2003 г. ще получавам сп. "Борба".

С уважение Живко Железов

Уважаема редакция на сп. "Борба",

Още веднъж ви благодаря за възможността да получавам списанието. Прекрасно издание.

Обръщам се с молба да дадете възможност и на още един млад човек да го получава – Янаки Янакиев.

Младите българи трябва повече да узнаят за много неща, които могат да намерят само в "Борба".

М.В., САЩ

Уважаема редакция,

Благодаря ви за книгата "Спомени с Иван Багрянов". Прочетох я с голям интерес. Напомня ми за детските ми години. Дядо ми беше обявен за кулак № 1 в селото. Спомних си как са ни тормозили цялото семейство, взеха ни всичко, пометоха къщата, взеха имота и животните.

Книгата давам и на други българи, които живеят тук. Учудвам се, че младите хора знаят много малко за миналото – време на нечовешки мъки и жестокости.

С уважение Д. И., Калгари, Канада

In memoriam

На 13 януари 2003 г. се навършват 9 месеца отъ блажената кончина на Негово преосвещенство **Проватския епископ Антоний** (викарий на Видинския митрополит Неофитъ).

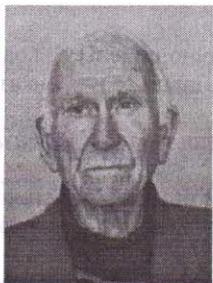
Епископ Антоний е завършил Софийската духовна семинария и Богословския факултетъ. Презъ 1942 г. приема монашество, а на следващата година е ржкоположенъ за йеромонахъ.

Заради защитата на вѣрата и българската кауза въ Македонско дѣдо Антоний е изтезаванъ отъ представителитѣ на комунистическата властъ. Поради тѣзи и други причини впоследствие той не можа да възглави митрополитската катедра.

Незабравими сж неговитѣ спомени въ Видинъ като Викаренъ епископъ. Вратата на неговата канцелария бѣ винаги отворена за всѣки благочестивъ християнинъ, потърсилъ съвета му.

Вѣчна да бѣде неговата паметъ!

Отъ неговитѣ почитатели и свещенослужители отъ Видинъ и околията

На 19 януари 2003 г. почина

КИРИЛЪ ПАНТЕЛЕЕВЪ ТУДЖАРОВЪ

Къмъ скръбта на опечаленитѣ се присъединяватъ и съидейницитѣ му отъ Българския националенъ фронтъ, Инк. Съ смъртъта на Киро БНФ загуби единъ честенъ и преданъ на националната идея българинъ, който до края на живота си остана вѣренъ на дадената предъ СБНЛ клетва.

Богъ да го прости!

Благодарност

До
редакцията на сп. "Борба"

Уважаема редакция,
Моля, ако е възможно, да публикувате моята благодарност към Негово Величество царь Симеонъ II по следния повод:

Моятъ братъ д-ръ Иванъ Николовъ Поповъ бѣше възпитаникъ на училището на Негово Величество царь Борисъ III въ София, випускъ 65. Следъ 9 септември 1944 г. го сполетя сжщата сѣдба, като тази на всички офицери, завършили това училище и останали вѣрни на царя – **уволнение, затворъ и лагеръ**. Въ 1972 г., септември месецъ, той се принуди да емигрира презъ Югославия въ Италия – Триестъ, където прекара осемъ месеца въ лагера за емигранти. **Намирайки се въ затруднение, той се обръща за помощъ къмъ Негово Величество царь Симеонъ II.** Въ 1973 г. Негово Величество му изпраща безвъзмездно 200 (двеста) щатски долара, сѣ която сума братъ ми си заплаща пѣтя и заминува за Нова Зеландия и тамъ се устройва да живѣе. Отъ мѣка по Родината заболява тежко и въ 1990 г. почива, безъ да може да види освободената отъ комунистическото робство своя Родина и да благодари на Негово Величество за жеста, проявенъ къмъ него въ най-трудния моментъ на емигрантския му животъ. **Отъ братъ ми зная, че царь Симеонъ се е отзовавалъ и помагалъ на много нуждаещи се българи емигранти. Ако бѣше живъ, той съ желание щеше да се включи въ помощъ за осъществяване програмата на рѣководеното отъ царя правителство.**

Веска Н. Михова, ул. "Ивайло" 13, Габрово

До редакцията на сп. "Борба"

Господинъ Спасовъ,

Моля въ списание БОРБА да публикувате този документъ, който показва какъ сж били лѣкувани хората презъ царско време. Бѣхъ работникъ и ме лѣкуваха въ болница "Царица Иоанна". Тамъ ми направиха и операция безплатно. Храниха ме и накрая ми дадоха 871 лв. Сега не е животъ, особено за работниците и възрастните хора. Искаме си царщината.

Георги Кириловъ, Хасково

игорителни марки 26

за право на лѣчение и лѣкуване

платени суми за наднично обезщетение по см. "Злополука" и см. "Болестъ и майчинство"

година	месецъ	дирекция	Диагноза	Лѣкуване			Подписъ на лѣкаря	всичкото число на работни дни по 36 годъ и дата	платането се следва въ дом. лѣч. бол. лѣч. 75 д. п. лѣчи, погр.	за колко дни се плаща	Отъ кога до кога се плаща	Изплатена сума лева	Инспекция която плаща	Подписъ на платеща
				злуп. бол. майч.	домашно амбулато. болнично курортно	далечна почивка рнч								
15	VI	940	Лупина	5	900	2	1580	7. VII. 94	2	16. VII. 14	50	26		
16	VI	940	Лупина	5	900	2	1799	9. VII. 94	2	22. VII. 23	50	26		
19	VI	940	Лупина	5	900	2	211	27. VII. 94	2	15. VIII. 94	75	26		
22	VI	940	Лупина	5	900	2	222							
25	VI	941	Лупина	3	900	2								
27	VI	941	Лупина	3	900	2								
28	VI	941	Лупина	3	900	2								
30	VI	941	Лупина	3	900	2								
<p>Болница Царица Иоанна</p> <p>ул. "Ивайло" 13, Габрово</p> <p>30. VI. 941</p>														

БЪРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Вечеря в чeстъ на Негово Величество царь Симeонъ II
организира БНФ, Инк. следъ срещата на царя съ ръководството
на организацията презъ 1966 г.

ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ